

עיריית רמת השרון

פרטיכל

ישיבת מועצה מן המניין, מס' 22

מיום ראשון, י"ט בחשוון תשע"ו, 1.11.2015

- הופק ע"י: בונוס פרוטוקולים בע"מ, טלפון: 03-5373237 -
www.bonuspro.net

פרטיכל מס' 22 מישיבת המועצה מן המניין, אשר התקיימה

ביום ראשון, י"ט בחשוון תשע"ו, 1.11.2015, בשעה 19:00

משתתפים:	גבי שירה אבין	- ראשת העיר בפועל
	מר טל עזגד	- סגן ראש העיר
	מר יעקב קורצקי	- סגן ראש העיר
	מר גיא קלנר	- חבר מועצה
	מר רפאל בראל	- חבר מועצה
	מר עידו כחלון	- חבר מועצה
	עו"ד אבי גרובר	- חבר מועצה
	מר שמואל גריידי	- חבר מועצה
	ד"ר איריס קלקא	- חברת מועצה
	גבי רות גרונסקי	- חברת מועצה
	מר עידן למדן	- חבר מועצה
	גבי נורית אבנר	- חברת מועצה
	מר אהרון אלמוג אסולין	- חבר מועצה
	פרופ' מרק מימוני	- חבר מועצה
חסרים:	גבי דברת וייזר	- חברת מועצה
נוכחים:	גבי פרח מלך	- מנכ"ל העירייה
	עו"ד מיכה בלום	- היועץ המשפטי
	רו"ח בועז גזית	
	מר אסף לוינסקי	- נציג מועצת הנוער

על סדר היום:

1. הצעה לסדר היום של חבר מועצת העיר אבי גרובר.
2. חלוקת תמיכות לשנת 2015 (מצ"ב)
3. אישור פרוטוקול ועדת שמות (מצ"ב)
4. הצגת תפקיד השירות הווטרינרי - יוסבר על ידי שי פלד וטרינר העירייה.
5. שונות.
6. אישור הצטרפות להסדר של הפקדת צ'קים ו/או מזומנים ו/או שוברי תשלום למוסדות שונים ללא בדיקתם וספירתם תחילה.

גב' שירה אבין: ערב טוב לכולם, אנחנו ממשיכים בישיבה חברי המועצה, אנחנו בעצם פותחים ישיבת מליאה מן המניין מס' 22. ככה, לפני שאנחנו נכנסים לסדר היום, אני בהחלט רוצה לתת ביטוי לכל מה שנעשה כאן בשבוע וקצת האחרונים, לגבי ההיערכות וההתנהלות של עיריית רמת השרון בתקופה של הסופה, הגשמים, שיטפונות, כלך אחד יקרא לה לפי רצונו.

אני חושבת שחשוב לציין מספר דברים, גם בדרך ההתנהלות השוטפת של העירייה, וחשוב לציין את זה. כל הנושאים שאנחנו, בעצם, אמונים ומכינים אותם לקראת החורף, אנחנו פועלים במספר, נקרא להן, חזיתות, או היבטים.

יש את שלב הניקוז, כל התהליכים של הניקוז, אם זה בקולטנים, אם זה בכל הביובים, ומה שבעצם אנחנו עושים כדי למנוע, שכל מערכת הניקוז תהיה נקייה. עובדי העירייה עבדו מאוד, מאוד קשה, עוד לפני, עם תחילתו של החורף, בעבודה מאוד, מאוד סזיזיפית.

מר אבי גרובר: זה לא את עושה?

גב' שירה אבין: אני גם עשיתי, הייתי איתם בשטח.

מר אבי גרובר: הבנתי שראש העיר צריך לנקות את התעלות ולגזום את ה... יש אנשים שאמרו שראש העיר צריך לפתוח סתימות. שזה ראש העיר עושה, שזה לא העובדים.

גב' שירה אבין: טוב, אני רוצה להמשיך ככה באמת,

מר אבי גרובר: סליחה,

גב' שירה אבין: ולתת עדכון, מה שהיה כאן, ואני אומרת שוב, נעשתה כאן עבודת עומק מאוד רצינית.

אנחנו בדקנו וטיפלנו בכל הנושא של הניקוז, אני חייבת לציין שהדברים היו מוכנים וערוכים. כמות הגשמים שהייתה כאן, חלק ראינו גם במקומות אחרים באזור השרון. הייתה כמות מאוד, מאוד גדולה.

יחד עם זאת, למעט מספר מקומות, אני מדברת מבחינת הניקוזים שיש,

גב' פרח מלך: בפרק זמן קצר.

גב' שירה אבין: כן, כמובן, כמות הגשמים הייתה בפרק זמן מאוד קצר. אבל אני כן חייבת לציין שיש מקומות מסוימים שהייתה שם בעיה, בחלק גדול מהעיר הכול התנקז בצורה מיטבית. למעט מספר מקומות שאנחנו יודעים ולכן היה חשוב לי, למשל, בנושא של נווה רום, שאנחנו יודעים שיש שם בעיה מאוד, מאוד קשה, שמתמשכת כבר קרוב ל- 40-30 שנה ואנחנו אישרנו, גם אם אתם זוכרים סכום מכובד של תב"ר, כדי לפתור את מחצית השכונה ואנחנו אחר כך נמשיך ונאשר גם תב"ר כדי לעשות את החצי השני, כדי שבאמת הנושא הזה ייפתר אחת ולתמיד.

בכל מקרה, גם בעת שהיו שם גשמים, אז הצוותים של עובדי העירייה היו שם בשטח ועשו עבודה מאוד אינטנסיבית. לגבי הנושא של הגיזום, הגיזום נעשה כאן וישבנו גם השבוע עם החברה שבעצם זכתה בכל הנושא של הגינון ברמת השרון. כל הגיזומים פה נעשו על ידיהם. יש להם רשימות מאוד מפורטות ומסודרות. הגיזומים היחידים שלא יכולים להיעשות על ידי עיריית רמת השרון, לא על מחלקת הגינון ולא מחלקות אחרות, אלו אותם גיזומים שצמודים לחברת החשמל. ודברים מסוימים שהם אך ורק באחריות חברת החשמל והם אלה שיצרו בעיה. זה בנושא הגיזומים.

בכל הנושאים האחרים, אם זה בנושא של תברואה, של פיקוח, קיימנו ישיבות סגורות בתוך העירייה, עם כל הגורמים. היינו סביב השעון בחוץ, כדי באמת

לנסות ולמזער את מה שקרה. לגבי הנושא של חברת חשמל, חברת החשמל, מעבר להתנהלות המאוד לא הגיונית ומאוד לא אחראית שלה, היה לי דין ודברים מאוד קשה.

אחרי שהצלחתי לתפוס, היה מאוד, מאוד קשה, הם לא ענו לטלפונים, הם מנעו מצוותים שלהם לצאת לשטח. וכשכבר הם הגיעו לשטח בשעות ערב, אז ישבנו עליהם כולנו, ממש בשטח, כדי שלא יהיה מצב שהם יברחו, או שהם לא יעשו את העבודה שהם היו צריכים. היו מספר בעיות לא פשוטות בתוך העיר, שבעצם הטילו חשיכה על שטחים לא מבוטלים בתוך העיר. אני אומרת שוב, יומיים וחצי, בכלל לא הייתה להם כוונה, למעלה מיומיים להגיע לעיר, בגלל כל התהליכים שקרו שם עם ועד העובדים שלהם וההימנעות שלהם מהשטח.

בסופו של דבר, כשהצלחנו להביא אותם לשטח, הם עשו כאן את העבודה וזה הלך באיזשהו תהליך רציף בכל העיר. אני חייבת לומר כאן, באמת, תודה גדולה לכל עובדי העירייה, אם זה התברואה והגינן והפיקוח. אנחנו שלחנו, כשכל הכבישים, בעצם, לפחות צמתים מרכזיים היו ללא תאורת רמזורים סדירה, אז הפיקוח והמשטרה, עבדנו באמת מאוד ביחד, המוקד, תגברנו את המוקד והיה לא פשוט לאנשים בתוך המוקד, למוקדנים, לעבוד. הם עבדו שעות רצופות ונתנו, בסך הכול, את כל המענה שהיה להם.

צריך להבין שהיה לא פשוט, כי חברת החשמל ממש לא נתנה שום עדכון. הם פשוט סגרו את הטלפונים והיו בנתק מוחלט מהערים. כך שהדברים, למרות הכול, אנחנו פשוט הלכנו בכל המקומות ובדקנו איפה יש בעיות כאלה ואחרות, ואנחנו היינו כל הזמן בקשר, כדי שהמוקד יוכל להיות מעודכן, ויוכל לתת את האינפורמציה הנכונה לתושבי העיר.

לכן אני אומרת באמת, שכל הצוותים עשו, באמת, עבודה קשה. היו לנו צוותי תגבור, אנשים באמת, בתוך הצוותים, עבדו באמת סביב השעון. עם שעות

כוננות ושעות נוספות וממש תגברנו את כולם כדי לתת את המענה. בסופו של דבר, גם כשהסתיימו הגשמים והעצים, כל העצים, העלים והענפים וכל מה שהיה מסביב, מחלקת תברואה עשתה את זה בצורה יחסית מאוד מהירה ומאוד יעילה ומקצועית והעיר ממש, בכל חלקיה, לא נראה שהיו, שהיא הייתה יום לפני בכזה מצב.

על כך, באמת, אני חושבת שחשוב להעריך ולהוקיר את העובדים שלנו, שבאמת עשו עבודה סביב השעון, שלושה ימים, בשטח.

היינו יחד איתם בשטח, כדי באמת לאמוד את הדברים וגם לעזור בכל רגע נתון, בכל דבר ועניין. אז חשוב היה לי להגיד את הדברים, כדי שקודם כל תהיו מעודכנים. מי שחשב אחרת, מי שלא ידע, אז כדי שכולנו נהיה מיושרי קו ונבין את כל מה שנעשה כאן בימים שחלפו. אני עוברת לנושא הראשון על סדר היום.

גב' נורית אבנר: אני הייתי צריכה לשאול משהו, סליחה. אני פשוט רציתי לדעת, נזקי טבע, הם נזקי טבע - גשמים, אנחנו יכולים לעמוד מול סופה שקורית ברבע שעה וגורמת לנזק כזה גדול וגשם שחוזר שוב אחרי יומיים והכול. אולי אמרת את זה, אני מתנצלת, אולי דיברת על זה בתחילת הדברים שלך.

אבל אני פשוט רציתי לשאול אותך, שירה, יש דברים שהעירייה צריכה לעשות אותם בשוטף. מה שאני רציתי לשאול אותך, זה איך העירייה נערכה, נערכה לקראת החורף. מה העירייה, האם כינסת את כל,

גב' שירה אבין: אני דיברתי את הכול ואני חושבת, עם כל הכבוד, שהכול גם לשמחתנו מוקלט, אז אפשר יהיה לשמוע. אבל אנחנו עשינו ישיבות של היערכות. אנשים היו בשטח מהבוקר עד למחרת בבוקר, עד למחרת היום,

גב' נורית אבנר: אני לא מדברת על היום של הגשמים, אני מדברת על,

גב' שירה אבין: לפני? כל הזמן, מה זאת אומרת?

גב' נורית אבנר: אני, עד כמה שזכור לי, בתקופת יולי, סליחה רגע, אני לא מתכוונת על הימים מיום ראשון. אני מדברת על היערכות של עירייה. מבחינת לבדוק, האם עצים מכסים כבלים של בזק, או מכסים כבלים של חשמל,

גב' שירה אבין: אז זה מה שאמרתי,

גב' נורית אבנר: ביולי, האם נוקו כל המקומות של הניקוז? האם,

גב' שירה אבין: נורית, חבל שאת שואלת, באמת, עשיתי סקירה כאן.

גב' נורית אבנר: שנייה, שוב, אני מתנצלת עוד פעם, אבל ממש הייתה לי שיחה חשובה שהייתי חייבת לרדת ולענות.

מר טל עזגד: אבל היא אמרה את הדברים, לטוב, לרע, לזה,

גב' שירה אבין: אני לא חושבת שיש צורך לחזור שמונה פעמים, אמרתי,

גב' נורית אבנר: לא אני לא רוצה שתחזרי. אם היה דיון, אמרתי, והפסדתי, אני אשמע את הדבר הזה,

גב' שירה אבין: אם תרצי אחר כך,

מר יעקב קורצקי: יש מסמכים שנשלחו גם לחברת החשמל, כמה פעמים השנה, על הנושא שאנחנו לא יכולים לגעת,

- גב' נורית אבנר:** אז זהו.
- מר יעקב קורצקי:** אנחנו לא יכולים לגעת בחברת החשמל, היא נגעה בזה.
- גב' דברת וייזר:** אבל אז לא עושים תיאומים?
- מר יעקב קורצקי:** עושים תיאומים ואנחנו מתאמים הכול,
- גב' דברת וייזר:** כי אצלנו, באמת, באזור שלנו יש עצים ענקיים,
- גב' שירה אבין:** בטח שעושים תיאומים. אבל חברת חשמל לא עובדת אצלנו, זה בדיוק ההבדל הקטן. וגם כשעושים תיאומים, ההתנהלות שלהם, בשנה האחרונה, גם בכל הנושא של הגיזום בכלל במדינת ישראל, לא רק ברמת השרון, לקה בחסר, בלשון המעטה, עם כל מיני עניינים של מכרזים שלהם.
- אנחנו, את כל מה שאנחנו הכנו לאורך כל הזמן, עם אותה חברה שעובדת אצלנו, בנושא של הגינון, יש היערכות קבועה, יש דברים סדורים. זה לא משהו ש,
- גב' דברת וייזר:** מתי בדרך כלל, ברמת השרון, עושים גיזום?
- גב' פרח מלך:** כל השנה.
- גב' דברת וייזר:** כל השנה.
- מר יעקב קורצקי:** ומגדילים ראש גם אצלנו.
- מר אבי גרובר:** כל מומחי הגיזום עכשיו קמים לתחייה. כל אחד נהיה גנן.

מר יעקב קורצקי: יותר מזה אבי, הגדילו ראש אצלנו, הגדילו בנושא הזה,

מר אבי גרובר: עזוב, הם הולכים ליד שחקן של מכבי חיפה, הם משקים אותו. עזוב אותך, אין להם מושג בעצים כלום. כל אחד נהיה מומחה לגינון, עזוב. אפשר להגיד לך מילה יעקב?

מר יעקב קורצקי: ביום הזה,

מר אבי גרובר: אני מפחד, אתה יודע ממה אני מפחד עכשיו? אני מפחד עכשיו שיתחיל להיות אטרף על גיזומים ויתחילו לכסח לכל העצים את הצורה. הפיתרון הוא לא לגזום עצים, הפתרון הוא להוריד את הכבלים בתוך הרצפה. אני יודע שזה עולה יקר וצריך לעשות אותו,

מר רפאל בראל: זה לא יהיה בדורנו.

גב' שירה אבין: זה יתחיל להיות.

מר אבי גרובר: מה?

מר רפאל בראל: זה לא יהיה בדורנו. גרובר, כבלים מתחת לאדמה בחברת החשמל, זה לא יהיה בדורנו.

מר אבי גרובר: זה הכיוון שהעירייה צריכה ללכת אליו, אם כבר.

מר רפאל בראל: אבל מה לעשות,

מר אבי גרובר: אבל כל אחד, נהיה מומחה לגיזום. אנשי מקצוע, אתה זוכר שהבאתי נוהל והסתכלו עלי קצת זה, עם הנוהל? אז הנוהל הזה בא, ואם יהיה נוהל מסודר, אז הנושא של הגיזום יהיה מסודר, ויש מי אחראי

ומתי גוזמים ואיך. בשביל זה יש גופים מקצועיים, יש אנשי מקצוע וראש העיר לא מתעסק בלגזום עצים.

גב' נורית אבנר: אף אחד לא ביקש מראש העיר שיגזום, ואל תכניס לי מילים לפה.

מר אבי גרובר: העובדים נפלאים, אבל ראש העיר לא היה בסדר.

גב' נורית אבנר: עד כמה שאני מבינה, אסור גם לפגוע בקווים של בזק וגם בקווים של חברת החשמל. עד כמה שאני מבינה, הם לא עשו את זה כבר כמה שנים, נכון? הם לא באו,

גב' שירה אבין: ממש לא.

גב' נורית אבנר: אז איך אתם מסבירים את כל הדברים האלה?

גב' שירה אבין: מה זה איך מסבירים?

מר אבי גרובר: עצים שלמים נפלו.

גב' שירה אבין: עצים,

מר אבי גרובר: הייתה רוח,

גב' שירה אבין: חברים,

מר אבי גרובר: עצים שלמים נפלו,

מר יעקב קורצקי: בכל הארץ, בכל העולם,

(מדברים ביחד)

מר יעקב קורצקי: בכל העולם מוכנים לסופות האלה, וכשקורה...

גב' נורית אבנר: אני אמרתי, מה שקורה בנזקי טבע, אנחנו אנשים קטנים, כאלה קטנים,

מר יעקב קורצקי: הכינו,

גב' שירה אבין: נורית,

מר יעקב קורצקי: הכינו, ולשמחתי רואים את התוצאות. העיר שלנו היא הראשונה שחזרה לתפקד כמו שצריך. את גם כן יכולה להגיד את זה. לא בושה להגיד,

גב' נורית אבנר: לא, לא בושה להגיד.

מר יעקב קורצקי: אני ראיתי את מנהל המחלקות שלנו, איך הם עבדו.

מר אבי גרובר: היא לא באה לפה פשוט לראות, אם הייתה באה לפה לראות, אולי הייתה רואה מה נעשה.

גב' שירה אבין: טוב,

מר רפאל בראל: למיטב הבנתי, זו הייתה סופה...

(מדברים ביחד)

גב' שירה אבין: אנחנו לא נכנסים,

מר אבי גרובר: כשאת אומרת לא ולא, ולא, יש אנשים שזו האחריות שלהם. וכשאת אומרת שלא נעשה ולא נעשה ולא נעשה, אז יש אנשים שלא עשו את התפקיד שלהם.

גב' שירה אבין: אז אמרתי, נורית,

מר אבי גרובר: ועובדה, העיר הזאת חזרה לפעילות נורמאלית. עם השמחה של כולנו, אפוזיציה, קואליציה, פוליטיקה לא פוליטיקה, הראשונה בערי השרון.

גב' נורית אבנר: היה לנו מזל גדול.

גב' שירה אבין: לא, לא היה לנו רק מזל, נורית, עם כל הכבוד. היה לך, אולי, מזל גדול, אבל זה לא להגיד היה לנו מזל גדול, כי זה היה הרבה מעבר למזל.

מר אבי גרובר: אני הייתי בהרצלייה, בהרצלייה אנשים היו עם מים עד לפה ופה אנשים המשיכו לתפקד. במקום להגיד הכול ולריב על הכול,

גב' נורית אבנר: תודה לעובדים המסורים שעבדו לילות כימים,

מר רפאל בראל: סליחה, דבר אחד אני יכול להבטיח לכם ולהגיד לכם, שהגשם הזה עשה טוב לעיר. הוא ניקה את המדרכות מצואת הכלבים.

גב' שירה אבין: טוב, משפט ואנחנו עוברים הלאה, כן?

מר אבי גרובר: עוד פעם, באמת, באיזשהו מקום מבחינתי זה היה מדהים לראות, כי אף אחד לא ידע שזה יקרה. פתאום הייתה רבע שעה, אף אחד, אחרי שהיה פה גשם, ידעו שהיה פה גשם, אבל לא ידעו בשעה שמונה שבשעה תשע ועשרה, עשרה עצים ברחבי העיר, לפי דעתי, יפלו כמו שהם נפלו, חלקם ממש על הכביש.

גב' פרח מלך: הרבה יותר מעשרה.

מר אבי גרובר: הרבה יותר. וכשאני יודע שאני הסתובבתי שעה אחרי, כבר ראיתי כמעט כל העצים, בטח אלה שהיו בכבישים, פונו. זאת אומרת, לראות שמעכשיו לעכשיו יודעים להתארגן, באמת שאפו לאנשים,

מר יעקב קורצקי: אבי, 78 משאיות.

מר אבי גרובר: עובדה, נערכו נכון. סיפרת לי מה עשו, אני באתי לפה לראות וראיתי את זה בעיניים, והכול. יש דבר אחד קטן שאני חושב, אני יודע שכבר נעשות עבודות, שאתם כבר התחלתם לעשות ישיבות, להפיק לקחים והכול. אני חושב שהדבר היחיד שבו אפשר היה להשתפר, ועוד פעם, אנחנו לא עולם בפני עצמו, אז הנושא של התקשורת היה בעייתי.

יש היום אמצעים חדשים לתקשר, נושא של פייסבוק וכאלה. אפשר שם להיות קצת יותר דינאמיים ואפשרות שאנשים מעלים דברים ומיד עונים להם בפייסבוק, אני חושב ששם אנחנו יכולים להשתפר. אני חושב שזה משהו שייתן לאנשים תחושה מאוד טובה, שהם בלייב, מיד, יכולים להעלות תלונות ומיד לקבל תשובות וזה ייתן לאנשים תחושה של ביטחון, שהם יודעים שיש מישהו שמקשיב להם ומיד נותן תשובות ומכוון, כי באמת, עוד פעם, העירייה עשתה הרבה דברים והרבה אנשים, פשוט, לא היה להם מושג מה קורה.

גב' שירה אבין: אבי, היו הרבה מאוד פניות למוקד. אני אמרת שיש, המוקד עבד כאן שעות נוספות עם צוות מתוגבר, ובאמת כולנו ישבנו גם וענינו גם לטלפונים ומה שהיה צריך כדי באמת לתת לזה,

מר אבי גרובר: שירה, עוד פעם,

גב' שירה אבין: אני מקבלת את זה.

מר אבי גרובר: אבל פה את צריכה, כאילו, כל אחד שמתקשר וזה. ובפייסבוק, בסטאטוס, אם פותחים סטאטוס ושם יש תלונות, אלף אנשים יכולים לקרוא תשובה אחת ולא צריך אלף טלפונים.

מר רפאל בראל: הרבה מאוד תלונות היו על דברים שהם לא בידיים של העירייה.

מר אבי גרובר: אז אומרים את זה, מה הבעיה? לא צריך להתבייש.

אנחנו נמצאים, אנחנו מנסים להשיג את חברת החשמל ולא מצליחים, זו גם תשובה לגיטימית.

גב' פרח מלך: לא קיבלו את זה.

גב' שירה אבין: טוב, בכל מקרה, אני אומרת שוב, וזה באמת בזכות

כל העבודה שנעשתה כאן. יושב כאן גם מהנדס העיר, עבדו על כל הנושא, באמת, גם של הניקוזים וגם של הרשימות ועושים את זה בצורה מסודרת, לא לפני מצב של סופה כזאת או אחרת, כי גם אף אחד לא ידע. זה הגיע בשנייה, הייתה חשיכה ופתאום הנושא, היה גשם מטורף עם רוחות עזות, שאף אחד לא יכול היה לצפות אותן מראש. ואם לא היו ערוכים, זה לא היה קורה, שהכול היה, בסופו של דבר, חוזר על מקומו.

מר רפאל בראל: שתי הערות.

גב' שירה אבין: כן?

מר רפאל בראל: אפרופו הפקת הלקחים. אחת - נווה גן, נפלו שם

שני עצים. אני ניסיתי, אוטומאטית, 106. ה- 106 של נווה גן, וזו לא פעם ראשונה, ה- 106 של נווה גן, הוא על גבול תל אביב רמת השרון, הוא לא תופס. עד שלא התחלתי ב-סמסים ו-ווטסאפים לעדכן, אז לא התעדכן. אני חושב שאנחנו צריכים, את הבעיה הזאת, לפתור או לראות איך פותרים אותה בעתיד.

נקודה שנייה, ואני מבין שאת פנית באיזשהו מכתב תלונה כנגד חברת חשמל, אני חושב שכן ראוי לשקול או לבחון, האם אנחנו כעירייה יכולים להציע לרכז את כל התביעות, או איזושהי תביעה נזיקית אחת גדולה, או ייצוגית כנגד העירייה.

אפרופו הפנייה שלך, אני לא יודע בדיוק איפה היא עומדת, אלו שתי הצעות, או שתי נקודות.

גב' שירה אבין: זה נבדק על ידי אנשים משפטיים, לדעת איך אנחנו יכולים לעשות את זה.

מר רפאל בראל: צריך לבחון את זה. יכול להיות שאנחנו יכולים להעמיד עורך דין אחד שמרכז את כל התושבים, את כל הפניות, במקום שכל אחד יצטרך להתמודד על משהו קטן, האם אנחנו יכולים לעשות את זה?

גב' שירה אבין: אוקיי.

1. הצעה לסדר היום של חבר מועצת העיר אבי גרובר.

גב' שירה אבין: טוב, אנחנו עוברים לנושא הראשון על סדר היום. הצעה לסדר של חבר המועצה אבי גרובר. אבי, בבקשה.

מר אבי גרובר: כן. אני מניח שכולנו נחשפנו, לא מזמן, לפוסט שהעלתה אימא, היא גם נמצאת כאן, שדיבר על מצב שבו הורים של גן באו ואמרו, למעשה, לגננת, אנחנו לא מעוניינים בילד שיהיה בגן שלנו וזה רק בשל מוגבלות פיסית שיש לאותו ילד.

אני מודה, באיזשהו שמקום, שדווקא בגלל שזה קיבל פירסום, אני חשבת שזה נכון, שזו הזדמנות טובה להביא את זה לפה, כדי לנסות לייצר מכאן איזושהי אמירה שבה אנחנו, הנבחרים, אומרים לציבור שאנחנו רוצים לפתוח את הלב, ולחבק את כל בעלי המוגבלויות והצרכים המיוחדים בתוך העיר.

אני חושב שאחת הדרכים שאנחנו יכולים לעשות את זה, זה בזה שלא ניצר מקומות מיוחדים לטובת מקום אחר, מקום ליד, מקום בצד, אלא שדווקא, בדרך להתחיל עם זה בגיל צעיר, זה דווקא בגני השעשועים. דווקא במקומות האלה שכולנו באים לשחק, לבלות, ליהנות. אם דווקא במקומות האלה, ואני חושב שהמקום הנכון להתחיל, עוד פעם, אני פה שם איזושהי הצעה כללית, שהביטוי שלה יבוא בספרי התקציב ובלא מעט עבודה שיש לנו.

אבל אני חושב שאם אנחנו נגיד את זה פה ונתחיל דווקא, למשל, מהפארק, שהוא פארק מאוד גדול ויש שם הרבה דברים, ושם נעשה, בתוך הפארק, מקום מרכזי, גם ניתן את המתקנים. אמרתי פה, לעשות מתקנים מונגשים. זה רעיון קיים, אני שמתו פה כמה תמונות, אבל כל מי שילחץ בפייסבוק יוכל לראות שורה של מתקנים.

אנחנו דווקא נביא לגנים שכן הולכים אליהם כולם, וחלק מאותם גנים שכל הילדים באים לשם, גם יהיו גנים לטובת בעלי הצרכים המיוחדים, בעלי מוגבלויות ואנחנו נתרגל לראות יותר, את אותם ילדים "שוניים" אפשר לשים, אני אומר, במירכאות את כל ההגדרות האלה ונתרגל לראות אותם. ונתרגל לראות שהם יודעים לצחוק כמו כל הילדים והם רוצים לשחק כמו כל הילדים ושהם, בכל המובנים, עוד פעם, נכון שיש להם איזושהי מוגבלות,

גב' שירה אבין: הם ילדים כמו כל הילדים.

מר אבי גרובר: יש להם איזושהי מוגבלות פיסית לפעמים. לפעמים מוגבלות אחרת, אבל שבאמת עוד פעם, כולנו לפעמים נולדים שונים, אבל כולנו שווים? אז אם נדע לעשות את זה דווקא בגנים האלה ולהביא לשם ואומרים - רחוק מהעין רחוק מהלב, אז פה דווקא נקרב בעין וזה יהיה גם קרוב ללב. זו צורה של חינוך כשרואים ונחשפים וחולקים חוויות ביחד, אז

גם לומדים לחבק ולעטוף וגם להיות ביחד, וזה ילך איתנו לכל החיים. אז בשביל זה באתי והצעתי את ההצעה כמו שהצעתי אותה פה.

אני עוד פעם אומר, ברגע שאנחנו נגיד, אז אנחנו אוטוטו יושבים על התקציב, אז אנחנו גם נראה כמה יש לנו, צריך לראות את סך הצרכים וסך הדברים, אבל נבוא בתוך ספר התקציב ונדע להתחיל להכין תוכנית מסודרת ואיפה מתחילים וכמה עושים. אני אשמח אם זה יקרה כמה שיותר מהר, אבל עוד פעם, בואו נתחיל.

אני חושב שעצם זה שזה יצא מפה ויכתבו שהמועצה קורית, האנשים יבינו את המסר ואני לא חושב שצריך להסביר יותר מזה, מהבחינה הזאת.

גב' שירה אבין: כן, איריס?

ד"ר איריס קלקא: אני מפרשת את ההצעה של אבי, באמת, כאיזושהי קריאה יותר כללית. כי זה נושא מאוד רציני וגם איך שזה נוסח מלכתחילה, אולי שבכל גינה יהיה איזה מתקן. כלומר, יש, אני מניחה שאם אתה עם ילד עם איזושהי מוגבלות ולך יש רק מתקן אחד ולאחרים יש יותר, כלומר צריך לחשוב באמת איך עושים את זה.

אני, אולי אני קצת אגזים, אבל נדמה לי שאנחנו קשרנו לעצמנו כתרים בנושא של הקידום של נגישות, מעבר למה שמגיע לנו. כלומר, הכוונות שלנו טובות היו ותוכנית ארוכת טווח, אבל גם הזדמן לי בוועדת ביקורת, לעמוד על הנושא של נגישות. כלומר, אתה בטח לא רוצה, אנחנו לא רוצים להגיע לאיזושהו מצב שיש לנו מתקנים נהדרים בגינות הציבוריות אבל קשה, עדיין, להגיע,

מר אבי גרובר: אבל זה יהיה חלק מהתהליך. תעשי בגינת הנצח, את תעשי מתקנים, אז גם נדאג שיוכלו להגיע.

- ד"ר איריס קלקא:** יש חוק של נגישות,
- גב' שירה אבין:** אני תיכף אתייחס, בואו,
- מר רפאל בראל:** סליחה, אני חושב שאתם,
- ד"ר איריס קלקא:** עדיין אנחנו צריכים לדעת, בנושא הזה, באמת איפה אנחנו עומדים.
- מר אבי גרובר:** אבל היום,
- גב' שירה אבין:** אני תיכף אסביר.
- מר אבי גרובר:** למיטב ידיעתי, חוץ מפניה מסוימת בגינה אחת, אין,
- מר רפאל בראל:** לא, יש גם נגיש,
- גב' פרח מלך:** יש שניים .
- מר רפאל בראל:** יש גן נגיש שנבנה על ידי תקדין,
- מר אבי גרובר:** אבל זה בצד של הגן, במין פינה כזאת,
- גב' שירה אבין:** תנו לאיריס לסיים, מי שירצה לדבר, שידבר.
- ד"ר איריס קלקא:** אני, אולי גם אחרים, יהיו מאוד שמחים לקבל איזושהי סקירה על ההתקדמות בנושא הנגישות,
- גב' שירה אבין:** אוקיי.

ד"ר איריס קלקא: אנחנו לא קיבלנו הרבה זמן. ואז, באמת, תהיה סינכרוניזציה גם עם הדברים, שלא איזה מתקן שבסוף הילד לא יוכל להגיע אליו, כי הסביבה,

גב' שירה אבין: אני אתייחס עוד מעט,

מר אבי גרובר: בכוונה אני אומר בשביל זה, זה לא איזשהו מתקן. זו תפיסה עירונית שאומרת,

ד"ר איריס קלקא: אדרבא,

מר אבי גרובר: שבכל הגנים תהיה השתלבות. לא כל פינה של מעבר ב, אבל כשיש גינה,

גב' שירה אבין: אני אתייחס עוד מעט וגם פרח תתייחס.

ד"ר איריס קלקא: צריך תפיסה כוללת, מעבר למתקן עצמו וגם מתקן בכל מקום, צריך לחשוב. גם במוגבלויות יש היום בעולם גינות ציבוריות עם מתקנים לקשישים. גם הם סוג של אנשים בעלי מוגבלות שכדאי לתת להם הזדמנות לפעול במרחב הציבורי כמו אחרים.

גב' שירה אבין: אני תיכף אתייחס לנושא. עידן.

מר עידן למדן: טוב, קודם כל זה מסוג ההצעות שבוודאי, כולנו נהיה בעדן. זה לא משהו שהוא חדש, זה משהו, אגב, שאנחנו העלנו אותו במצע שלנו בבחירות האחרונות וזה בא, אפרופו באמת, אותה גינה בבן גוריון.

כצעד ראשון, אני סבור שאנחנו שוקדים למעלה מעשרה חודשים, עם גינה לבעלי צרכים מיוחדים ומוגבלויות בבן גוריון, שהיא בלתי שמישה לחלוטין. היא הולכת ונהרסת היא גם אינה מוצלת ואני חושב שכצעד ראשון שלנו,

כעירייה, בין אם זה היה אמור להיות על ידי תקדים ובסופו של דבר זה לא בוצע, ובין אם אנחנו תקצבנו ובסופו של דבר לא סיימנו, צריך כצעד ראשון, אפרופו ההצעה הזאת, להשמיש מיידית את הגן הזה, להנגיש אותו ולקרות אותו באופן שהוא באמת יוכל לשמש את אותם בעלי צרכים מיוחדים.

מר אבי גרובר: עידן, אני בדיוק רוצה להביא איזו תפיסה אחרת. לא לעשות איזו פינה בצד לטובת העניין, אלא שזה יהיה ביחד.

מר עידן למדן: אבי, פתחתי ואמרתי שהתפרצת לדלת פתוחה. זה כבר קיים אצלנו וזה כבר הוצע על ידינו. אז אני לא אומר לך לא. אני אומר לך, רק כרגע, יש לך מקום שהשקעת בו למעלה מ- 400 אלף ₪, שיושמש לטובת אותם אנשים והוא צמוד לגן רגיל, בלי גדר ולכן, הוא בהחלט מקום בדיוק אידיאלי לדברים.

מר יעקב קורצקי: אולי הייתי מציע שהאימא שיושבת פה רוצה להגיד לך לאן אתה יכול... בשביל שיעזור לנו.

גב' שירה אבין: רק רגע, אני אתן לאנשים לסיים. כן?

מר עידן למדן: אני רק סבור, אני לא סבור שזה צריך להיות גן מגודל מסוים, כפי שזה עולה בהצעה. בכל מקום, בכל גן, זה לא משנה אם הגן הוא 300 מטרים או גן זה, אנחנו צריכים לדעת שהוא גן נגיש. זה גם אמור על פי חוק להיות מוכן ועם מתקנים מיוחדים לבעלי צרכים מיוחדים.

אנחנו כן צריכים לעשות גם חשיבה מסודרת לדבר כזה, לדעת האם זה יותר לליקויי ראייה, יותר לבעלי מוגבלות שכלית? יותר לבעלי מוגבלות... צריך לחשוב על הדברים האלה. זה לא,

מר יעקב קורצקי: יש אנשי מקצוע,

גב' שירה אבין: אני אתייחס להכל, כי יש הרבה דברים שנעשים פה בעיר, יש הרבה דברים שצריכים להיעשות,

מר עידן למדן: בעניין הזה, אני סבור שחייב להיות בכל גינה וגינה, בהחלט לעשות את זה.

גב' שירה אבין: יש עוד? כן, אהרון?

מר אהרון אלמוג אסולין: אנחנו בוועדת הביקורת, אני מקווה שמותר לי לדבר על זה. דנו בדו"ח הביקורת של 2013 בנושא נגישות. בסופו של יום, זה קרב על משאבים. כי יש לנו הנחיה, נדמה לי, לפתור או לסכם את כל בעיות הנגישות, עד ינואר או סוף 2017, אם מישהו יתקן אותי.

!!!: 2019.

מר אהרון אלמוג אסולין: 2019.

גב' שירה אבין: חלק, לא הכול.

מר אהרון אלמוג אסולין: לפחות את השלב הראשון, השלב הראשון שמתייחס. ובקרב על המשאבים האלה, אני חושב שהאחריות שלנו, כנבחרים ציבור, וזאת גם המלצת הוועדה, היא שהציבור הזה, למרות שברובו מיוצג על ידי הורים ועל ידי אגודות, הוא חייב להיות מיוצג, בעיקר, על ידי נבחרים הציבור, לתת להם את המיטב. ולכן, אני מצטרף למה שאומר עידן, לא לבחור מתוך 750 ופחות ויותר. שם אסור לנו לקמץ.

זאת אומרת, מול האוכלוסיות האלה, זה לא המקום לחסוך. צריך לחסוך במקומות אחרים. אני חושב שבועדה הייתה תמימות דעים ששם לא חוסכים. כי אין, ממי בדיוק אנחנו לוקחים? מההכי חלש?

גב' שירה אבין: עוד מישהו מהחברים רוצה לדבר?

מר אבי גרובר: אני יכול שנייה להגיד למה כתבתי את ה- 750 הזה באיזשהו מקום? כי תמיד אפשר לעשות יותר. אני אגיד למה, כי דווקא, אני אומר עוד פעם, דווקא בגינות היותר גדולות, ששם משפחה באה, הרבה פעמים יש ילד אחד והילדים האחרים, אין להם את המוגבלות או את הבעיה. אז באה כל המשפחה ורוצה לשחק. אני דווקא רוצה שכן, בגינות הגדולות יותר, הגינות המשמעותיות, שם זה יהיה. כי עוד פעם, אני אומר, אנחנו נתרגל לראות, לחלוק איתם את המקום, את הבילוי, את ההנאה שלנו ונתרגל, נדע לקבל את זה ולהבין והכול. ואז, זה חלק ממהלך חינוכי מסוים של קבלת האחר. זה למה כתבתי מספר. תמיד אפשר לעשות יותר.

גב' שירה אבין: מרק? כן?

פרופ' מרק מימוני: מה שרציתי להגיד זה שלפי דעתי יש קונצנזוס פה, מסביב לשולחן הזה, על המאמצים שצריכים להשקיע עבור ילדים מיוחדים. אבל אני שומע דברים שבאים, ואני רוצה להציע שאנחנו לא מומחים. גם אני, למרות שאני רופא ילדים, זה דבר שאנחנו עוסקים, וזה יכול להיות סופר מסוכן ופופוליסטי גם כן, אני אומר את זה בפירוש, לרצות ולעזור, בעיקר בתקופות מסוימות של העיר רמת השרון ולעזור לזולת לילד, לילד עם בעיות וכו'.

אני אומר, שלפני שאנחנו מדברים על זה, לא צריך להתבלבל בין גן, הגנים הציבוריים, הפרטיים והגן הציבורי מסוג גני משחקים וכו', ששם יש צורך בנגישות ויש חוק. אתה אמרת עד 2019, אנחנו בוודאי ניתן את היד למאמץ,

מר אהרון אלמוג אסולין: לא תהיה לנו ברירה.

פרופ' מרק מימוני: לא תהיה לנו ברירה.

מר אהרון אלמוג אסולין: בואו נקרא לילד בשמו.

פרופ' מרק מימוני: נכון. אבל יש גם כן את הגנים הפרטיים, שגם אנחנו נקבל החלטות בלתי חכמות. כלומר, צריך לשמוע את האנשים, יש אנשים שהם מומחים גדולים להתפתחות הילד, בין הילד אם ההפרעות שלו הן הפרעות מוטוריות, או אם הן הפרעות קוגניטיביות, מנטאליות וכו', זה דברים מאוד, מאוד שונים.

יש מתקנים, בכל המדינה, שאתה לא יכול לשים ילד עם בעיות מסוג זה בכל גן. אז בגן הזה, אין צורך להגזים ולעשות עבור כולם, אף אחד לא ישתמש בזה בגן הזה כי אין מוגבלויות.

צריך יותר, אני אומר, יש כמה דברים שהם מקוממים, למשל, גן שאומר - לא, אנחנו לא מעוניינים בילד הזה. אז יש לנו כלים היום כדי להגיד, רגע, קודם כל, יש שוויון בין הזכויות, אתה הזכרת את זה, השוויון זה דבר מאוד, מאוד, מאוד חשוב. מאידך, אתה לא יכול לבקש מכל ילד להשתמש בשוויון הזה, זה מסוכן.

צריך לראות, לפי דעתי, לגופו של עניין, לפי הסיטואציה והמצב הרפואי במובן הרחב, התפתחותי של ילד כזה. אני מדבר ככה, למשל, אני לפעמים מדבר ממבט של מישהי שהיא רופאת ילדים, נורופדיאטרית, והיא מומחית בדברים האלה. אביבה היא מומחית בעניין הזה, ואני מודה שהיא יודעת...

אז אני פשוט מתפלא מהידע שלה בעניין הזה, ואני ממש חושב שזה קצת לא מיותר, אלא מסוכן, בשביל להיכנס לתוך הפרטים, מה אנחנו צריכים לעשות.

מר אבי גרובר: מה פרטים? אתה ראית שבהצעה אין פרטים. בכוונה היא קצת כללית כזאת.

פרופ' מרק מימוני: אני רק אומר לכל החברים, אנחנו לא יכולים בזה, חוץ מלעודד את הנגישות וכו', לעשות דברים מסובכים, מורכבים עם הרבה

מאוד כסף, שאולי הם לא מה שהמומחים הגדולים ממליצים. זה מה שרציתי שנדע.

מר אבי גרובר: אני סומך בעיניים עצומות על הנהלת העיר שתדע לעשות את כל הדברים האלה, להביא את זה לידי ביטוי. ניסיתי להביא איזושהי תפיסה מסוימת.

גב' שירה אבין: טוב. אני רוצה רק להעלות כמה דברים, אחר כך אביגיל אני אתן לך לדבר. אני פשוט רוצה קצת להבין את מה שאנחנו עושים כן בעיר. אני קודם כל חושבת, ואני חושבת שלהגיד אולי 'ילדים מיוחדים', זו באמת ההגדרה הכי נכונה ולא שום והגדרות אחרות, כי אנחנו חברה אחת. אני חושבת שבהחלט, אחד הדברים הכי חשובים זה לדעת להכיל את כולנו ואת כולם.

אנחנו, זאת העיר הראשונה, למעשה, שבאנו ואמרנו אמירה, ובנינו תוכנית אב לנגישות, שמדברת בכל המדורים של הנגישות, למעשה. לקחנו אנשים מומחים, וזה מדובר על נגישות בכל הפרמטרים, כולל נגישות למידע, כולל עבודה וזה נכון שיש צרכים שונים לאנשים שונים ולילדים שונים, שאנחנו באמת צריכים לקחת אותם בחשבון.

כשמתחילים לומר, זה קודם כל שבכל מקום צריך להיות גם, צריכה להיות התייחסות לנגישות בקטע של משחק או דברים אחרים, זה אני משוכנעת שלכולם, באמת, אין כאן ויכוח, אין מחלוקת. כולנו חושבים שזה נכון.

יש מקומות שזה כבר נעשה בתוך העיר, ויש מקומות שאנחנו נמשיך לעשות, אבל באמת נמשיך לעשות מתוך המקום שיודע להכיל ובאמת, כמו שמרק אמר, לא במקום שאנחנו נעשה משהו. קודם כל, זה לא צריך להיות בגינה, גם כשעשינו והוחלט לעשות את הגן הנגיש, הוא חלק בלתי נפרד מגן. יש עוד

חלקים שצריכים להיות, אבל הוא חלק מגן קיים, הוא איזושהי תוספת. כך שבכל זאת יש גם את הביחד, וזה לא שיש משהו שהוא נפרד לחלוטין.

מעבר לזה, צריך לקחת בחשבון שיש באמת הרבה דברים אחרים וכשמדברים על נגישות, אם תשימו לב עכשיו באוסישקין ובהרבה מקומות, במלכים ובמקומות אחרים, אנחנו קודם כל מנגישים גם את מעברי החצייה ואת כל המקומות, בעצם, כדי שהמרחב הציבורי יהיה מאוד נגיש. אנחנו הנגשנו את כל תחנות האוטובוס. כלומר, יש הרבה מאוד דברים, אנחנו עכשיו לפני דברים נוספים של שמע ויש דברים אחרים שאנחנו עובדים.

אני חושבת שגם כעירייה הוכחנו, אולי מהמקום, באמת, של להכיל את מי שעובד וכולם רואים אותו, כשנכנסים לרחוב, שהוא המוקדן שלנו הראשי, שיושב ובעצם עושה עבודה והוא אדם עיוור ועושה עבודה מדהימה ונפלאה והוא חלק בלתי נפרד ומרגיש חלק ממשפחת רמת השרון.

אני חושבת שזו היכולת שלנו, באמת, לדעת, לתת לכל אחד את המקום ובאמת לחשוב על כל הדברים הקטנים, כדי לפתח את הנושא הזה. ובמקביל, אנחנו גם ממשיכים לעשות הרבה מאוד דברים אחרים.

צריך לקחת גם בחשבון, שגם בתוך בתי הספר או בגנים, כשכל דבר ואין את המילה בכלל, את המושג, אם יש רק ילד אחד בבית הספר שזקוק למעלית, אנחנו לא נעשה אותה. להיפך, אנחנו, גם אם אומרים את זה מהמקום האחר, גם כשיש ילד אחד שיש לו צורך מסוים, אנחנו הולכים איתו וגם אם זה בגני הילדים.

ראיתם, גם כאן, איך כל העיר התגייסה למען הגננת ועשינו את המלחמות, גם בדרגים הגבוהים של מדינת ישראל,

הגן שלה כבר מונגש?

מר אבי גרובר:

גב' שירה אבין: הגן שלה מונגש מתחילת השנה שהיא נכנסה ואני חושבת שזו גם אמירה. זו אמירה לדעת להכיל, וזה לא רק מהפה החוצה, אלא באמת. אנחנו גם בתקציב הזה ניתן ביטוי למקומות, יש אנשי מקצוע שעובדים איתנו ויוצרים איזשהו תהליך של מיפוי של הצרכים, כדי שאנחנו נוכל להתקדם. אבל בהחלט, אני חושבת שבנושא הזה, זה אולי בין הנושאים היחידים שיש קונצנזוס במועצת עיר.

פרופ' מרק מימוני: אם מותר לי להוסיף איזו מילה. קודם כל, אבי, אני רוצה שתדע שאני חושב שזה ראוי לשבח שאתה מעלה את הבעיה של ילדים מיוחדים, כדי שנהיה יותר רגישים, או יותר קשובים, כאשר תהיה החלטה זו או אחרת לעשות. זה, עם כל מה שאני אמרתי, זה לא מונע מאיתנו לפעול בצורה פרוקטואלית, על הגננת הזו שאמרה, אולי היא לא אמרה, אתה יודע, אנשים מספרים לי דברים שאחר כך, כשאתה בודק את זה, זה לא בדיוק המשפט שיצא.

אבל אם יצא - אנחנו לא מעוניינים בילד שלכם, זה חמור מאוד. ואז, אתה יכול לקחת את הגננת הזאת באופן פרטני ולהגיד לה, תקשיבי, יש צורה אחרת להגיד. להגיד להורים, אנחנו בגן שלנו, כמו שאנחנו בנויים, לא יכולים לענות כמו שצריך לצרכים של הילד. האם אתם חשבתם, האם הייתם אצל הרופאים שלכם?

מר אבי גרובר: מרק, זה בא,

פרופ' מרק מימוני: אתה מבין,

מר אבי גרובר: אני מבין,

פרופ' מרק מימוני: זה בא מרוע לב להגיד לא רוצים את הילד הזה, שהוא כבר נדחה כל כך הרבה פעמים בחיים שאסור,

מר אבי גרובר: הילד הספציפי הזה עוד לא הספיק להידחות הרבה,

אבל באמת, בוא, זה גם לא עניין של הילד הספציפי הזה, עכשיו אני אומר.

פרופ' מרק מימוני: כן,

מר אבי גרובר: ואני חושב שזה בא על רקע מסוים. ואני בכוונה,

לא רוצה לקחת את זה, שיתחיל עכשיו לריב למה וזה, או לחלק ציונים כאלה או אחרים לתושבי רמת השרון.

גב' שירה אבין: טוב,

מר אבי גרובר: אני מנסח הצעה שלדעתי, בסוף הדרך,

גב' שירה אבין: אבי, רק לפני שאנחנו, אביגיל ביקשה להתייחס, אז

אביגיל, בבקשה.

גב' לורי גייזלר: אני נמצאת פה כדי להגיב על הילד עם ה-CP

שסביבו היה את האירוע שבגן. אני אגיב לגבי ההנגשה של הגנים.

גב' שירה אבין: בבקשה.

גב' לורי גייזלר: ערב טוב לכולם, האמת, הדבר היחיד שהייתי רוצה

להתייחס, הייתי רוצה דווקא להתייחס למילים האחרונות של האדון, ד"ר,

מר אבי גרובר: פרופסור מימוני.

גב' לורי גייזלר: פרופסור מימוני. רק לסוגיה אם הדברים נאמרו או

לא נאמרו, או שלוקחים הכול בסוגריים ובעירבון מוגבל. הדברים נאמרו. זה

לא חשוב בכלל מי אמר אותם. אם אתם מכירים את המקרה, אז לא היה פה

נושא של שיימינג ולא היה פה ניסיון להעלות את אותה גננת למוקד, או אותם

הורים על המוקד.

אני אימא לשלושה ילדים בריאים וליד אחד מיוחד. מעולם, כתושבת רמת השרון ב- 15 שנים האחרונות, לא נתקלתי בסיטואציות שדרשו ממני איזושהי היערכות מיוחדת או בקשה מיוחדת. הכול עבד בצורה מאוד טבעית, מאוד הומוגנית ולראשונה בחיי, נתקלתי במצב שנשארתי פעורת פה. כעורכת דין בתחום המעמד האישי, אני יכולה להגיד שנתקלתי בהרבה מאוד סיטואציות, נעימות ופחות נעימות, אבל באטימות, זה איזושהו דבר שקשה מאוד להתנהל מולו. ואכזריות וחוסר אנושיות, אלה גם אלמנטים מאוד, מאוד קשים.

בעצם, ההצעה לסדר שמר גרובר העלה, זה בעצם ייתן אפשרות לבן שלי, ליהנות מהחוויה, שאת אותה חוויה רציתי להשיג, בלשלב אותו בגן הפרטי הזה.

גיא נמצא במסגרת של איזי שפירא, זה מוסד שיקומי, למי שלא מכיר, ברעננה, ובעצם כשוועד ההורים, בקולה של הגנת, מנע מהבן שלי להשתתף ולקחת חלק בשיגרה הזאת, שכל הילדים זכאים ליהנות ממנה, מנעו ממנו את הדבר הכי טבעי בעולם, וזה לחוות חוויות שכל ילד ראוי לחוות אותן.

גם בהצעה שעומדת על הפרק, זו אותה חוויה, שמאוד הייתי רוצה שהבן שלי גם יחווה אותה. כי כיום, אף אחד לא יכול להבין את זה, רק הורה שיש לבן שלו צרכים מיוחדים. הבן שלי, כיום, לא יכול לעשות שימוש בשום מתקן. הוא שוקל 15 קילו, הוא אמנם בן 3 אבל מעץ תפוחים לא יוצאים אגסים, וקשה מאוד להרים אותו ולגרום לו להשתמש ב... אלה דברים בסיסיים. בכל חברה מתוקנת, בכל חברה צריך להיות, לקבל את השונה. זו לא מכבסת מילים.

צריך להביא את הדברים לביצוע. אני לא פופוליסטית, אני לא יודעת מה האג'נדה פה של כל אחד, אני לא ברמה התקציבית ולא ברמה... אני ברמה שתשמעו באמת, אנחנו חלק מהקהילה שלכם, אנחנו תושבים המקום, אנחנו

היינו מאוד רוצים לקבל את הדבר שמבחינתי הוא בסיסי, הוא אלמנטארי, לא משהו מיוחד ובאמת לעשות שימוש בדבר שהוא, מבחינתי, טריוויאלי.

לגבי אותו גן, אני המובילה, הצעת חוק שלא תאפשר, לשום גן פרטי או ציבורי, לקבל איזשהו היתר להפעיל גן שלא יקבל על עצמו, לפחות שני ילדים עם צרכים מיוחדים. גם זה, נראה לי, דבר שהוא לא צריך להיות בגדר חסד, אלא זכות. אותו גן שכן הסכים לקבל את הבן שלי, כביכול עשה חסד עמי.

??? ברמת השרון.

גב' לורי גייזלר: ברמת השרון,

??? גן "פשוט גן"

גב' לורי גייזלר: "פשוט גן", נכון וצריך לתת לו את הקרדיט, שהוא הרים את הכפפה. אבל זה משהו שצריך להיות כזכות, ולא כחסד. אותו דבר לגבי ההצעה שמועלית פה, ובאמת הייתי רוצה שמהפורום הזה, שאני משתתפת בו לראשונה, באמת תצא איזושהי תובנה ועשייה ולא רק דברים שנאמרים ומועברים מצד אחד למישנהו. תודה רבה.

גב' שירה אבין: אביגיל ביקשה ואחר כך גם אני אתן לך.

גב' אביגיל דר: אני חושבת שלורי אמרה את העיקר. אני דווקא, אני רוצה להתייחס לדברים של עידן, שאמר - בואו נסיים כבר את הגינה שהתחילו. אני יודעת שיש איזו גינה, אני מודה שמעולם לא ביקרתי בה, אני יודעת שהיא איפשהו בבן גוריון. אני הייתי רוצה לראות, עוד פעם, גם אני לא נכנסת לנושא התקציבי וזה, אני יודע שתקנות הנגישות מחייבות את עיריית רמת השרון להנגיש, פיסית, מבני ציבור ואת המרחב הציבורי. זה לא משהו שעירייה באה ואומרת אני אומרת למדינה, זה המדינה אמרה.

בנושא של הנגשת גני ילדים, או התקנה של מתקני שעשועים, מתקנים נגישים, זו כבר אמירה של עיר, בעיניי, כי זו בחירה של עיר להשקיע בזה ולא במשהו אחר. אני לא יכולה לדבר על הכסף, אני הייתי רוצה לראות את זה בתוך גינות תוססות וקיימות, לא כמשהו נפרד.

מר עידן למדן: פתחתי ואמרתי לה שזה צריך להיות בכל גינה. בכל גינה גדולה כקטנה, ובכל גינה. אגב, גם שם, במסגרת גינה, היא פשוט לא קיימת.

גב' שירה אבין: עידן, היא מדברת. ניתן לאביגיל לסיים, טל עוד רצה לומר. כן טל?

מר טל: שמי טל, ואני אבא של אורי, ילד בן 15 עם צרכים מיוחדים. הנוכחים פה קצת מכירים גם את הקייס וגם את הילדון. לי יש איזה סוג של הרגשה שמפספסים משהו במה שאבי אמר.

אנחנו לא מדברים על הנגשה פיסית. הנגשה פיסית קיימת יופי היום בחניות נכים ברמת השרון, זה לא מונע מהאוכלוסייה לחנות חופשי בנכים. זה לא מונע ממני להתעמת עם אנשים פה על בסיס יומיומי, ההנגשה היא בכלל הנגשה מנטאלית. ומה שאבי מדבר עליו, זו הרגשה מנטאלית.

ברגע שרואים את השונה, את המיוחד, אני אבא לשלושה ילדים, יש לי ילד אחד שהוא מאובחן ושתיים שהן לא מאובחנות, הן מאוד מיוחדות. הן נחשבות בריאות אבל בעיניי הן ילדות מיוחדות לא פחות. אני חושב שהנגשה צריכה להיות הנגשה מנטאלית.

אני חייב להגיד לך, כאימא של הילד המקסים שכאב לי, כאבא, מכאן, לא הייתי מופתע. לא הייתי מופתע שזה קרה כאן ברמת השרון. אני חווה את זה 15 שנה פה, על בסיס יומיומי.

אני חושב שמה שאבי דיבר על זה, להנגיש את זה כאן, בתודעה. ואין כמו להנגיש לתודעה, אם שמים אותם ביחד, אם משלבים אותם. אם יוזמים. לא צריך להשקיע הרבה תקציבים. באמת, לא צריך להשקיע הרבה תקציבים. אפשר לקחת גן, גם כשהוא לא כל כך מונגש, כשהוא עומד רק בתקנות ופרופסור מכובד לא צריך לערב נורא אנשי מקצוע, זה משהו נורא פשוט. זה מנטאלי. זה לייצר פעולות חינוכיות ביחד.

הבנות שלי ה'נורמטיביות', נמצאות פה בבית ספר בעיר. אתם יודעים מה קורה כשאני מגיע עם הבן שלי, עם כיסא גלגלים, לטקסים שם? אני חווה את חוסר ההנגשה המנטאלית. מעבר לחוסר ההנגשה הפיסית, אני צריך להידחק, אנשים תמיד חותכים אותו, כשהוא בסך הכול בא לראות את האחיות שלו מופיעות.

מה שאבי דיבר עליו, זו ההנגשה המנטאלית, קודם כל. וזה שיש גינה, אני מסכים לחלוטין. יש גינה. אם יעשו פה היום סקר בין ההורים של הילדים עם הצרכים המיוחדים, בין ההורים של הילדים עם הצרכים המיוחדים מי הגיע לגינה הזאת? סליחה, מי יודע איפה הגינה הזאת? מצבנו באמת יהיה מגוחך. וזו הנגשה מנטאלית.

זה אומר - קיים, בואו נעשה ביחד, בואו נפעל ביחד, בואו נקבל את כולם כפי שהם. לא לשים אותם, סליחה אם אני לרגע אחד אשתמש בביטוי מאוד צורמני, לא לשים אותם באיזה גטו קטן, אי שם, בגן מיוחד. אפילו בכל גינה רגילה, אם נעשה פה תורנות התנדבות, שמגיע ילד עם צרכים מיוחדים, נותנים לו להגיע לפני ולא דוחקים אותו לצד, כי הוא על הרצף האוטיסטי, והוא לא יודע להמתין.

הדבר הכי בסיסי, תאמינו לי שבסעיף תקציבי מאוד, מאוד קטן אפשר לפתור את הדברים האלה ולא להגיע לכל מיני תכנונים וועדות ואנשי מקצוע, כי יכול להיות שיש לך בראש פרויקט יפהפה, אני בספק אם ב-2020 הוא יצא.

אני מדבר על מחר. מחר בבוקר מה אנחנו עושים מנטאלית כדי להגיש. ואני פה כי אבי קרא לי להגיע לכאן, כי אני מצאתי לנכון שמה שהוא אמר זה צעד אחד נוסף להנגשה מנטאלית וזה מה שאני מבקש במסר להעביר.

גב' שירה אבין: טוב, אני רק חייבת, לפחות, ככה עוד שני משפטים לגבי מערכת החינוך שלנו, כי אני לא יכולה שלא להתייחס לזה. אבל אני חייבת להגיד שברמת השרון, ואנחנו, גם כשיושבים בתוך הוועדות וגם בכלל, החשיבה שלנו והמאמצים שאנחנו עושים כדי להכיל את הילדים בתוך בתי הספר, בכל המקרים שזה יכול לבוא לידי ביטוי, לא תמיד זה נתון רק להחלטות שלנו, בכל מקרה אנחנו עושים את הדברים.

עכשיו, אני מסכימה איתך שיש תהליך שהוא תהליך שמדבר על היכולת של האנשים, כחברה, לדעת לקבל את השונה ואני מכירה את זה גם מהמקום המאוד אישי, עם הבן האישי שלי שעברתי בילדותו, אז אני יודעת בדיוק על מה אתם מדברים.

ואני אומרת שיחד עם זאת מאוד, אפשר וקל יותר לחנך ילדים בתוך גן ילדים ובתוך בית ספר. מאוד, מאוד, מאוד, מאוד קשה לחנך הורים ותושבים. אני לא אומרת שאי אפשר, אני אומרת שמאוד, מאוד קשה לעשות את זה. אנחנו הרבה שנים יושבים על דברים ומדברים על הנושאים האלה ואני אומרת שאנחנו צריכים להמשיך לעשות כחברה ואני חושבת שזה משהו שבא לידי ביטוי גם במקומות אחרים.

בארץ, היכולת, באמת, לקבל את השונה בכל דרך שהיא, יחד עם זאת אין לנו שום כיוון לתכנן גנים נפרדים. היה איזושהו רעיון ליצור משהו מאוד, מאוד מיוחד, באיזה עולם תוכן, אולי, ייחודי, אבל בלי שום קשר, בתוך הגנים שלנו, יש כבר גנים ש, הגנים הרגילים כמובן, שיש מתקנים ואנחנו נמשיך לעשות את זה. אבל אני כן מסכימה איתך שצריך לעשות, ואת זה נוכל לעשות יחד איתכם, רק יחד איתכם, כדי להעביר את זה ולטפטף את זה לתוך האנשים עצמם, כדי שהם יעבירו את זה הלאה. כי זה משהו שצריך לעשות באיזושהו תהליך משותף.

מאוד, מאוד קשה אני אומרת שוב, וזה נכון גם לגבי רמת השרון, להעביר את הדברים האלה הלאה, ואני מבינה בדיוק את מה שאתה מדבר, כי אנחנו ראינו דברים כאלה קורים הלכה למעשה ויחד עם זאת,

מר אבי גרובר: שירה, בואי נתחיל עם הפארק.

גב' שירה אבין: מה?

מר אבי גרובר: בואי נתחיל עם הפארק.

גב' שירה אבין: קודם כל בפארק יש, לא?

גב' פרח מלך: הוא מונגש, אבל אין מתקנים.

גב' שירה אבין: אז קודם כל, אני בהחלט אמרתי לכם, אני בעד,

מר אבי גרובר: הוא מונגש וגדול וזה,

גב' שירה אבין: אבי, זו כבר התפרצות לדלת פתוחה.

מר אבי גרובר: יופי.

גב' שירה אבין: אנחנו כבר בתוך התקציב הזה נכניס מתקן שיהיה בפארק, אנחנו נראה בדיוק איפה אפשר לעשות את זה.

מר אבי גרובר: מתקנים, מתחס.

גב' שירה אבין: אבל אני אומרת, יחד עם זה, בואו נהיה אנחנו גם השגרירים להעביר את זה, באמת, ולחנך את האנשים לדעת להתייחס לכל אדם שיש לו צרכים כאלה ואחרים, שהם מיוחדים.

מר רפאל בראל: אני דווקא בדעה שזה צריך להיות בגינות ולא בפארק.

מר אבי גרובר: לא, נתחיל.

מר רפאל בראל: כי בפארק שם, זה ילך לאיבוד, מפני שבאים מכל האזורים. לא רק מהאזור שלנו ולא רק מרמת השרון.

גב' פרח מלך: לכל הגינות מגיעים.

מר רפאל בראל: נשפכים מכל מקום. בגינות, הרבה פחות. ולפחות הילדים שלנו יוכלו ליהנות מזה.

גב' שירה אבין: צריך לחשוב, אולי גם וגם.

מר עידן למדן: קודם כל להשמיש גן קיים. היום יש גן ואנשים לא באים, לא באים.

גב' רותי גרונסקי: אביגיל מכירה הרבה מאוד הורים. אני חושבת שצריך, כי מאחר וגם יש ספקטרום מאוד רחב של צרכים גם בילדים המיוחדים, אני חושבת ששווה לשתף את ההורים ולשאול אותם.

(מדברים ביחד)

גב' שירה אבין: תודה, אני רק מעלה את זה להצבעה. אני מבינה שאין גם מה להעלות להצבעה, כי כולנו פה אחד בעד הנושא הזה.

מר אבי גרובר: בואו נעשה, שלא יגידו שזה לא, יצביעו ביחד.

גב' שירה אבין: אמרתי, אני אומרת. אני חושבת שאנחנו יכולים להגיד שזו הצבעה פה אחד בנושא ולעבור הלאה. אז אפשר לרשום.

החלטה מספר 149: הוחלט לאשר פה אחד את הצעתו לסדר היום של חבר מועצת העיר אבי גרובר

גב' שירה אבין: אנחנו עוברים לנושא השני שלנו.

2. תבחינים לחלוקת תמיכות לשנת 2015.

גב' שירה אבין: הנושא השני הוא תבחינים לחלוקת תמיכות, ולא כמו שנכתב 'חלוקת תמיכות', יש את הניואנסים ואת הדיוק, אז אנחנו מדייקים בו. נמצא איתנו רואה החשבון בועז גזית.

מר עידן למדן: יש פה מספרים.

גב' שירה אבין: יש כאן רואה חשבון, הוא יסביר לנו.

רו"ח בועז גזית: יש פה שני קבצים. קובץ אחד הוא קובץ וורד, מלל, שלמעשה בא ונותן את התמצית של התבחינים שאתם אישרתם בזמנו לעירייה לחלוקה, ולמעשה הקובץ הזה מורכב מבדיקת תנאי סף כלליים, זה הסעיף

הראשון, זה תנאי סף כלליים. בכל סעיף רשמנו את התנאי ואיך הוא נבדק ולאחר מכן, מסעיף 2 והלאה, למעשה, יש תבחינים לגבי כל פעילות נתמכת. סעיף רווחה, למשל 2.1 זה סעיפי רווחה, 2.2 זה שירותים לגיל השלישי וכו'.

עכשיו, למעשה, אם אני מסתכל בגדול, החלוקה נעשית, א' - אם עומדים בסעיף 1 שזה תנאי סף כלליים ו-ב', לאחר מכן, החלוקה הפנימית יותר, היא למעשה מתחלקת לשלושה חלקים עיקריים. אחד, זה נתונים כמותיים, אובייקטיביים - למשל מספר משתתפים, מספר מתנדבים וכו'. חלק נוסף זה המלצות של היחידה המקצועית, לכל סוג של רווחה וכו', יש יחידה מקצועית, מחלקת הרווחה למשל, שממליצה או לא ממליצה על אותו גוף. ויש סעיף נוסף, שזה שיקול דעת של הוועדה. אז למעשה, זה הוורד.

קיבלתם קובץ נוסף, קובץ אקסל, שזו החלוקה שהייתה בפועל, לפי התבחינים שאנחנו בדקנו אותם. יש מפורט בעמוד השני, שתי עמותות שנפסלו. שאר העמותות, החלוקה הייתה לפי התבחינים, לפי שתיארתי אותם קודם. למישהו יש שאלות?

גב' נורית אבנר: אני רציתי לשאול, מי שמחליט על החברים בוועדת התמיכות,

רו"ח בועז גזית: מי שמחליט על?

גב' נורית אבנר: בזמנו, ועדת התמיכות הייתה ועדה שישבו בה חברי מועצה.

גב' פרח מלך: סטטוטורית היום.

גב' נורית אבנר: הוועדה היום היא ועדה סטטוטורית.

גב' פרח מלך: זה משרד הפנים החליט.

גב' נורית אבנר: זאת אומרת שמי שיושב שם זו הגזברית, זו המנכ"לית והיועץ המשפטי.

גב' פרח מלך: נכון.

גב' נורית אבנר: לנו חסר, באיזשהו מקום, א' - הייתי רוצה לדעת אם אפשר היה להביא לנו מה היה בשנה שעברה, בוועדת התמיכות לעומת ההחלטה של השנה הזאת, שנוכל לעשות, לבדוק את זה. ומה שעוד הייתי רוצה לשאול, זה לגבי הספורט. אני רואה שבניר רמת השרון, והכדורסל של הנשים, קיבלו בהפרש של שקל אחד את אותו הסכום. זה 1,859,000 ופה 1,860,000. אז זה אלף הפרש.

עד כמה שאני יודעת, על פי הבג"צ שהיה בזמנו, היה כאילו אמור להיות 1.5 לכדורסל של הנשים, תקנו אותי אם אני טועה.

עו"ד מיכה בלוס: בג"צ אמר - עד אשר יעשו פרמטרים חדשים, אנחנו נוכל לשנות את החלוקה. זה היה אך ורק לגבי הפרמטרים שהיו אז. ואז אישרנו פרמטרים חדשים ומאז אותה אבחנה מותרת לתת לכדורסל הנשים יותר, לא קיימת.

גב' נורית אבנר: לספורט הנשי.

עו"ד מיכה בלוס: נכון.

מר יעקב קורצקי: הם מקבלים יותר מ-1.5. אם תעשי חשבון שבקבוצת כדורסל נשים יש 12 שחקנים ובקבוצת כדורגל,

עו"ד מיכה בלוס: אין רלוונטיות, פעם הייתה אפליה מתקנת. בית המשפט העליון נתן אפליה מתקנת לספורט נשים מאחר ולא היו קריטריונים.

והוא אמר, זה ימשך כל עוד העירייה לא תעשה קריטריונים, כי העירייה לא עשתה בזמנו קריטריונים.

בין לבין, אנחנו כבר עשינו קריטריונים והמועצה אישרה את הקריטריונים ומאותו מועד, כולם מקבלים על פי הקריטריונים וללא אפליה מתקנת. זה הכול.

גב' נורית אבנר: עכשיו, מה שרציתי עוד לשאול, זה לגבי העמותות שאנחנו נותנים להן, עמותות הדת, אוקיי? מאחר ואנחנו מקבלים כל מיני שמות ואנחנו לא כל כך מכירים אותם, בסעיף תקציב העמותה של שירותי דת, יש פה, אם אנחנו יכולים, בבקשה, לקבל פירוט מי? אנחנו חברי המועצה, ואנחנו צריכים לאשר, אני מבין, כאילו, באופן כוללני את כל ההחלטה של הוועדה, נכון?

אין לי מושג, אני בסעיף תקציב עמותת שירותי דת 560.280 שיש לה תקציב של 290 אלף ₪. זאת אומרת, אני מכירה את בית חבד, אני לא יודעת מה זה בית מדרש גבוה ברמת השרון להוראה. אין לי מושג מה זה מוסדות משכן משה, מה זה מעלות בשרון ומה זה תא לישראל בשרון. זאת אומרת, אין לי,

רו"ח בועז גזית: לכי רגע לדף האקסל, לדף הוורד סעיף 2.4 זה מה שאמרתי, ספציפית, פה יש תנאי סף ופירוט נתמכת של שירותי דת. אז תראי... יש, התבחינים שאתם אישרתם, כתוב בסעיף א' - מוסד שמפעיל מסגרת חינוכית, דתית ושיעורי דת. איך בדקת את זה? זה על פי נתונים שניתנו מיחידת הדת לעיריית רמת השרון. יש יחידת דת.

מר אבי גרובר: באיזשהו מקום, שנייה, גם מיכה זה... אנחנו עכשיו, למעשה, מאשררים, אם אני מבין נכון, את העבודה של הוועדה. זאת

אומרת, אנחנו לא נכנסים בנעלי הוועדה ובודקים מי השמות, מה האנשים, מה עשו. אנחנו אמורים, אנחנו פה, אם את רוצה,

גב' נורית אבנר: לא, מה שאני רוצה,

מר אבי גרובר: חכי שנייה, אני אגיד בהקשר הזה שתי מילים. הם באו ישבו ובדקו מי עומד בתנאי הסף, שזה היה העמוד הראשון, אם הבנתי נכון.

רו"ח בועז גזית: נכון.

מר אבי גרובר: אחרי זה, אחרי שיש תנאי סף, יש צלילה פנימה, של לפי מה מחשבים מה מגיע. הוא אומר - אנחנו ישבנו, בדקנו 1 - מי עומד בתנאי הסף, היו שתי עמותות שלא עמדו, כתבו אותן בסוף.

גב' נורית אבנר: רק שתי עמותות לא עמדו בתנאי הסף?

מר עידן למדן: אתה לא מאשר עכשיו תבחינים, אתה מאשר עכשיו תקציב.

מר אבי גרובר: נכון, זה מה שאני אומר. תראה, הכספים כבר יצאו. ברגע שאישרת את התבחינים ואישרת את הכסף בתקציב, אתה אישרת, למעשה, לתת את הכסף הזה, לפי הקריטריונים האלה והאלה.

מר עידן למדן: תיכף אני... אני חלוק עליך בפרשנות.

מר אבי גרובר: הוא אומר לך - אני לקחתי את הקריטריונים שלך, אני לקחתי את הכמה כסף שנתת לי,

גב' פרח מלך: וחילקתי, לפי הקריטריונים,

מר אבי גרובר: בדקתי מי עומד - עבר. את מי שעבר אני דירגתי לפי הקריטריונים שלך,

גב' פרח מלך: בדיוק, נכון.

מר אבי גרובר: הכפלתי אתי החלק היחסי כפול הסך הכול, שזו הכותרת שקודם קראת - 8453.820, לקחת בפנים זה ואז קיבלתי תוצאה. וזה מה שיצא. אני עכשיו אפרט. זה נכון שבפרוטוקול של השנה שעברה שקיבלנו ככה, אז היו איזה כמה מילים על כל עמותה, אם אתה זוכר.

רו"ח בועז גזית: אני לא הייתי בשנה שעברה.

מר אבי גרובר: אוקיי, לא היית בשנה שעברה, בגלל זה, יכול להיות, שיש איזשהו פער לעומת השנה שעברה והשנה.

רו"ח בועז גזית: להציג במלל מה?

מר אבי גרובר: גם איזשהו תיאור מילולי. אבל עכשיו, זה באיזשהו מקום כאילו לא רלוונטי, כי,

גב' נורית אבנר: כי מה? הכסף כבר הועבר?

מר אבי גרובר: אם יהיה כתוב שם דני כהן, אז את כן תחליטי שזה בסדר? ואם כתוב יוסי עמר זה לא יהיה בסדר?

גב' נורית אבנר: לא, זה ממש לא הקטע,

מר עידן למדן: אתה מראש קיבלת החלטה,

גב' נורית אבנר: אני רציתי לפנות ואמרו לי - אלו העמותות שהולכות לקבל. אין לי מושג מה העמותות האחרות. אין לי מושג מי נמצא באנשים האלה, מה קורה,

- גב' פרח מלך:** אנחנו לא מחליטים איזה עמותות.
- גב' נורית אבנר:** מה?
- גב' פרח מלך:** אני מחליטה איזו עמותה?
- גב' נורית אבנר:** אני לא מדברת כרגע,
- מר אבי גרובר:** יש אנשי מקצוע, יש ועדה סטטוטורית, היא עושה את הבדיקה הזאת. זה למעשה סוג של העדכון.
(מדברים ביחד)
- גב' נורית אבנר:** אני רוצה לשבת בישיבה כדי לאשר אותם או לא, אם אתה אומר לי שהכסף כבר עבר, בשביל מה הבאת את זה לפה?
- רו"ח בועז גזית:** אני רוצה להסביר רגע, העירייה מפרסמת כל שנה קול קורא. היא לא אומרת למי, כל גוף... היא עושה קול קורא, הקול קורא,
- ד"ר איריס קלקא:** הקול קורא לא לפי בכלל לפי ההוראות של משרד הפנים. לפי ההוראות של משרד הפנים, וזה נקבע לפני שנה - שנתיים, זה רק אחרי אישור התקציב אפשר לפרסם את הקול הקורא, בעוד שעיריית רמת השרון עושה את זה בדרך כלל, בסביבות חודש נובמבר. ואני רוצה לדעת, רגע, האם כבר פורסם הקול הקורא בשנת 2016, אפשר לדעת?
- גב' שירה אבין:** לא.
- ד"ר איריס קלקא:** לא? אוקיי.
- גב' פרח מלך:** איך אני אפרסם משהו כשאני לא יודעת מה התקציב של 2016? אם יהיה תקציב בכלל?

ד"ר איריס קלקא: עשו את זה כמה שנים ככה, בלי שום בעיה. עכשיו, דבר אחד,

גב' פרח מלך: כשיש תקציב מפרסמים.

ד"ר איריס קלקא: דבר שני שאני מספרת לך, מכיוון שלא היית בשנה שעברה, שאנחנו אפשרנו, מרק תשמע, אנחנו אפשרנו לעמותות שלא הגישו במועד את המסמכים, להגיש אותם אחר כך. בעוד ששרד הפנים קובע חד משמעית, כמו שאנחנו מכירים קול קורא בתחום המדעי, מחקרי וכל הדברים האלה, לא הגשת במועד הקבוע את כל מה שאתה צריך, הלך עליך, נכון?

רו"ח בועז גזית: אני רוצה להגיד לך גברתי,

ד"ר איריס קלקא: כי זה טיפול שוויוני, רגע,

רו"ח בועז גזית: אני עובד במשרדי ממשלה הרבה,

ד"ר איריס קלקא: רגע. דבר נוסף, כתוב שהגורמים הנתמכים, ואנחנו פה לפנינו, חייבים להמציא דו"ח שנתי מסוקר בגין התמיכה בהם, עד לשלושים ביוני, כאשר את הדו"ח השנתי המבוקר, יש להמציא עד ה- 30.9. האם אדוני המכובד יכול להגיד לי שבידיו נמצאים הדוחות השנתיים המבוקרים של הגופים האלה? זה לפי משרד הפנים.

רו"ח בועז גזית: קודם כל אני, המשרד שלי עובד הרבה עם משרדי ממשלה בתחום של תמיכות מעל עשר שנים. אני רוצה להגיד לך, אני הייתי הנציג של האוצר בוועדות התמיכות של עשרה משרדי ממשלה. אף משרד, הייתי במשך חמש שנים הנציג של החשב הכללי, שיושב בתוך ועדת התמיכות. אף משרד לא הגיש בזמן, תמיד נתנו הארכות.

ד"ר איריס קלקא: לא, אבל כשיש,

(מדברים ביחד)

ד"ר איריס קלקא: אתה צריך להודיע שיש הארכה.

גב' נורית אבנר: אני לא הבנתי עדיין האם הכספים ניתנו לאותן עמותות?

ד"ר איריס קלקא: ניתנו.

גב' נורית אבנר: אז בשביל מה מביאים לנו את זה? באמת, אני רצינית. בשביל מה להביא לנו את זה היום לישיבה, אם הכספים כבר ניתנו? בשביל מה? למה להביא את זה לכאן? נתתם פה את הכסף? החלטתם לאן זה הולך? בשביל מה זה מגיע לפה היום?

גב' שירה אבין: יש, מה יש תהליכים מסוימים, מה זה החלטנו?

גב' נורית אבנר: קודם נותנים את הכסף ואחרי זה מביאים את זה לישיבת מועצה?

גב' שירה אבין: אנחנו בכל שנה, לפחות אני, כבר 12 שנה פה? אותם דברים, אותו ריטואל שחוזר על עצמו.

מר עידן למדן: זו בדיוק הבעיה.

גב' שירה אבין: בהתחלה, בהתחלה, אנחנו ישבנו, זה נכון מה שאמרת, שאנחנו ישבנו על זה, חברים בתוך הוועדה. החליטו שהוועדה הופכת להיות סטטוטורית,

גב' נורית אבנר: יש גם תת ועדה,

מר רפאל בראל: הייתה תת ועדה שהקימו ספציפית,

- גב' שירה אבין:** ספציפית לנושא של הספורט.
- מר רפאל בראל:** בדיוק.
- גב' שירה אבין:** יפה.
- מר רפאל בראל:** והוועד הביא אותה, חוץ מזה לא היה. אחר כך הייתה גם תת ועדה שנטלתם חלק בה וגרובר היה חלק בה, רציתם לקבוע קריטריונים חדשים בתת ועדה.
- מר אבי גרובר:** לכול.
- מר רפאל בראל:** לכול.
- מר אבי גרובר:** לא רק בספורט.
- מר רפאל בראל:** לכול.
- מר אבי גרובר:** וישבנו בתת ועדה ובדקנו את הקריטריונים בספורט.
- מר רפאל בראל:** שנייה, לתת תשובה או לא לתת תשובה? הקמתם תת ועדה, רציתם לבחון את כל הקריטריונים והתבחינים שהעירייה הזאת עושה. ישבתם, חברי מועצת העיר קבעו תת ועדה פוליטית, של חברי מועצת העיר, על מנת שישבו על התבחינים.
- ידוע לחברי הוועדה, שצריך להעביר את זה עד ספטמבר, נדמה לי, במועצת העיר את התבחינים, על מנת שיהיה ניתן להשתמש בהם בשנה אחרי זה. תת ועדה לא הצליחה להגיע לשום מסקנה בינה לבין עצמה, ולכן לא שינו את התבחינים ולא הייתה שום הצעה מוועדת המשנה לתבחינים.
- מר אבי גרובר:** לא הגענו לשום דבר קונקרטי שם.

מר רפאל בראל: לא הגעתם לכולם. עכשיו, אנחנו פועלים לפי תבחינים, שאתם, מועצת העיר הנכבדה, אישרתם. אנחנו, כגוף מקצועי, פועלים בהתאם לאותם תבחינים באופן שוויוני, מחלקים את הכספים בהתאם לעמותות שנגישות לנו. יש סעיף תקציבי שעשר עמותות מגישות בה, יכול להיות סעיף תקציבי בשנה הבאה, שאף עמותה לא תגיש ואז אנחנו נחזיר את הכסף בעניין הזה לתקציב העירייה. ואנחנו לא יכולים לדעת כמה עמותות נגישות וכמה עמותות עומדת בתנאי הסף.

בכל מקרה, הוועדה היא ועדה מקצועית שמחלקת על פי הקריטריונים השוויוניים שאתם קבעתם. וזהו זה.

מר גיא קלנר: רגע, אם אני מבין נכון, הבעיה היא לא בדיון כרגע. הדיון הוא בדיון אחר, זאת אומרת, אם אנחנו רוצים לשנות את הדרך שבה רוצים לחלק את התמיכות בעיר, זה דיון שמקומו,

מר רפאל בראל: יש תת ועדה שהייתה צריכה לעשות אותו לא עשתה אותו, זה הכול.

מר גיא קלנר: Once יש קריטריונים שאפשר לחלוק, כרגע, אם הם טובים או לא, אבל זה לא המקום לשנות אותם כרגע, אז על הבסיס הזה יחולק התקציב. אז איפה הבעיה?

גב' נורית אבנר: אני אומרת, מביאים לנו,

מר גיא קלנר: לא, אבל אם הגענו לצומת הזאת של כן ולא על הקריטריונים הקיימים,

גב' נורית אבנר: הישיבה הזאת זה רק לעדכן אותנו לאן הלך הכסף, זה מה שאני מבינה.

מר רפאל בראל: נורית, זה כמו המאזן, אנחנו תמיד מאשרים אותו בדיעבד. זה בדיוק אותו דבר, מה לעשות, זה כמו מאזן.

גב' נורית אבנר: אנחנו מצביעים על הדבר הזה, אתה לא מצביע, אתה מקבל פה דיווח לאן הכסף הולך, אין פה הצבעה.

גב' שירה אבין: אתם צריכים להצביע.

גב' נורית אבנר: על מה? אני מצביעה על משהו שכבר נתתם? תגידו לי, זה לא נראה לכם מגוחך? דחילק, כאילו, אתם נותנים את הכסף ואני צריכה להצביע בשביל זה? זה לא נראה לי הגיוני.

מר אבי גרובר: כשאת מאשרת בחברה תקציב, את מאשרת בסוף השנה את התקציב, אחרי שהכסף יצא.

גב' נורית אבנר: זה לא אותו דבר.

מר אבי גרובר: בטח שכן.

מר גיא קלנר: רגע, רגע, אפשר לעשות שאלה של סדר? שנייה, מיכה?

עו"ד מיכה בלוס: כן?

מר גיא קלנר: האם בידי המועצה כרגע יש מרחב גמישות שהוא רלוונטי לנקודת הדיון הזו? זאת אומרת, האם אנחנו עכשיו בעצם לא בטייס אוטומאטי,

עו"ד מיכה בלוס: התשובה היא שלילית, אין לך מרחב גמישות.

מר גיא קלנר: יפה.

גב' נורית אבנר: יפה.

מר גיא קלנר: רגע, רגע, רגע,

גב' שירה אבין: זה לא אותו דבר, עכשיו מה שעושים פה,

גב' נורית אבנר: כל שנה זה אותו דבר? אני רוצה לדעת כשאני מצביעה,

גב' שירה אבין: אבל נורית, רגע,

מר גיא קלנר: נורית, אני חושב שאת תוקפת את התהליך בנקודה הלא נכונה, אם אני אנסה להסביר למה אני מתכוון.

אם יש לנו חילוקי דעות או רצון לייצר החלטות חדשות בנושא דרך חלוקת התמיכות בעיר, זה דיון שלא מתקיים כרגע. אנחנו קבענו את הפלטפורמה שעל בסיסה מחלקים את התמיכות. עכשיו, יושבת ועדה סטטוטורית, לוקחת את העקרונות האלה ומיישמת אותה, הלכה למעשה, על בסיס בקשות שמוגשות. עכשיו, מביאים את זה פה בסוג של דין פרוצדוראלי, נקרא לזה, לא בצורה משפטית אלא בסוג של דין פרוצדוראלי, לתת סטמפה, יכול להיות שבאיחור מסוים, אבל האמת של החיים, בלי שבאמת יש פה יכולת גמישות. זה לגבי התהליך שאנחנו נצא מפה כרגע, ככה אני מבין את זה.

עו"ד מיכה בלוס: אתה מבין נכון.

מר גיא קלנר: רוצה מועצת העיר לדון מחדש על ההבנות החברתיות, הפוליטיות, עד זה? תתחיל מחדש.

מר אבי גרובר: ובהקשר הזה, השם של מי שעומד בראש עמותה או לא, הוא לא רלוונטי לעניין מתן הכסף.

- מר גיא קלנר:** נכון.
- מר אבי גרובר:** לא, כי נורית עכשיו אומרת, לא, אני רוצה לדעת,
- מר גיא קלנר:** אוקיי. ולכן נראה לי, נורית, שזה לא דיון רלוונטי כרגע. מאורות השרון מכל הלב, מי זה?
- גב' שירה אבין:** היה שיח לפני ארבעה חברים, שכל אחד ממקום אחר, ישבו ביחד, לא הצליחו להגיע.
- מר גיא קלנר:** מי שעומד בקריטריונים שקבענו, אז הוא מקבל כסף. אז מה הבעיה?
- גב' שירה אבין:** אני אומרת, זה היה בתקופה...
- מר גיא קלנר:** יאללה, להתקדם.
- גב' שירה אבין:** טוב, עידן ואנחנו מסיימים, עידן.
- מר עידן למדן:** יש רק שאלה אחת שרואה החשבון לא השיב עליה, אם כולם אכן הגישו את ה...
- רו"ח בועז גזית:** כל עמותה הגישה את כל המסמכים שהיא נדרשת. אני לא יודע סעיף כזה או אחר כרגע. בכל עמותה אנחנו עוברים, קודם כל, טכנית, שמעבירים את כל המסמכים. לאחר מכן, עוברים על הנושא הטכני.
- ד"ר איריס קלקא:** שאלתי משהו נוסף שהוא לא מתייחס אליו, וזה שכל עמותה שהיא מקבלת מימון, היא צריכה להמציא, זה לכל שנה של משרד הפנים. כלומר, אתה היית צריך לקבל דו"ח שנתי מוכר מכל עמותה כזאת, עד ל-30.9. אם אתה יכול לומר לנו שאותה עמותה הגישה,

מר אבי גרובר: של השנה הקודמת, דו"ח שנתי מבוקר יוצא יותר מחצי שנה אחרי שנגמרת השנה. הדו"ח השנתי של 2015 יוצא,

גב' שירה אבין: רגע, יושב כאן רואה חשבון, תנו לו לענות, נו? עורכי דין יש הרבה, רואה חשבון יש אחד, תנו לו לדבר.

(מדברים ביחד)

רו"ח בועז גזית: בנוסף לבדיקה,

מר רפאל בראל: אנחנו לא שומעים, אתם ביניכם שם מנהלים דיון ואנחנו לא שומעים.

גב' שירה אבין: חברים, אתם מפריעים לנו.

רו"ח בועז גזית: בנוסף לבדיקה של התמיכה עצמה, אנחנו בודקים גם דו"חות ביצוע. זה אומר, אחרי שהם קיבלו את התמיכה, אנחנו באים ובודקים האם הם השתמשו בכספים שנועדו להם, למטרות שלהם. ואז אנחנו מקבלים מהם את כל הנתונים האלה. כשאנחנו, כשהוועדה התכנסה ואנחנו בדקנו את התמיכה עצמה, זה היה לפני ה- 30.9 ולכן, לא היה לנו את המאזן של ה- 30.9.

בזמן שאנחנו בודקים את דוחות הביצוע, את הביצוע בפועל של השירות שבעבורו התקבלה התמיכה, אז אנחנו מקבלים מהם את כל הנתונים שנדרשים.

גב' נורית אבנר: אפשר לשאול עוד שאלה?

גב' שירה אבין: עידן ביקש להתייחס, התחלתי לתת לו.

מר עידן למדן: לצערי, מיכה, אני לא מקבל את הדברים שאתה אומר, כי לטעמי,

עו"ד מיכה בלוס: זו לא פעם ראשונה שלא מקבלים את הדברים שאני אומר.

מר גיא קלנר: האם אין לך אמון ביועץ המשפטי של העירייה?

מר עידן למדן: יש לי אמון, לא מקבל את תשובתו.

מר גיא קלנר: אוקיי.

מר עידן למדן: משום שלטעמי,

מר גיא קלנר: כשאני דיברתי התנפלת עליי כשהייתי אומר דברים כאלה.

מר עידן למדן: ממש לא.

מר גיא קלנר: רציתי להבין, נאה דורש נאה מקיים.

מר עידן למדן: אם תיתן לי לסיים משפט, אדוני,

(מדברים ביחד)

מר עידן למדן: אני אומר, לא מקבל את העמדה,

מר גיא קלנר: יש לי אמון מלא ביועץ המשפטי.

מר עידן למדן: טוב מאוד, תחזור על זה עוד שלוש פעמים.

עו"ד מיכה בלוס: בינתיים אני רק פקיד מטומטם.

מר גיא קלנר: מעולם לא אמרתי פקיד מטומטם.

עו"ד מיכה בלום: לא אתה.

גב' שירה אבין: אתה היחיד שאומר? בואו רק ננסה למצות את העניינים.

מר עידן למדן: אני לא מקבל, כרגע, את תשובתך כל כך ואני אסביר גם למה. אחד - לטעמי, התבחינים היו אמורים לבוא, גם אם הם לא שונו, הם לפחות אמורים להגיע לשולחן של המועצה הזאת, כדי שיאשררו אותם לחדש, ולו פעם בשנה.

מר רפאל בראל: מה פתאום, מאיפה אתה מביא?

מר עידן למדן: אתה יותר מדי שנים הסתובבת בלי תבחינים ואם כן, החוק אומר להביא לשולחן את התבחינים.

מר רפאל בראל: לא כל שנה.

מר עידן למדן: בוודאי ובוודאי כשהייתה פה יותר מפעם אחת ביקורת על אופן חלוקת התבחינים והאיחורים וכל הדברים האלה וההתנהגות שאיננה לפי מה שנעשה. עכשיו, אני פה חסר לי הרבה מאוד, ולא בכדי. חסר לי פה, לדוגמא, מה העמותה מקבלת וכמה, שהוא לא בתמיכה ישירה, על ידי המקום.

עו"ד מיכה בלום: פשוט מאוד, זה אסור. אם יש תמיכה עקיפה, היא אסורה.

מר עידן למדן: זה קשור להיות על השולחן פה, אני רוצה לדעת. יש לי עמותות שיושבות בנכסים, אני רוצה לדעת כמה, אם בכלל הן משלמות לי על הנכסים. כמה הן לא משלמות לי על הנכסים, אני רוצה לדעת. אני חושב שהחברים רוצים לדעת בדיוק. זה לא יושב כרגע פה בטבלה שקיבלנו. אני

חושב שבהחלט ראוי להראות לי כמה קיבלתי לפני שנה וכמה קיבלה עמותה כזו או אחרת לפני שנה וכמה היא מקבלת השנה.

עמד פה על השולחן העניין שקיים פה, לכאורה, תחושה ולא פעם ראשונה, וזה עולה הרבה פעמים בישיבות התקציב וגם בישיבות שבאו לאשרר את התמיכות הקודמות, עלה פה העניין שכאילו יש פה סוג של קופי - פייסט. לוקחים את אותן עמותות, כמעט שנה אחרי שנה. שאלתי פעם אחת למה אילן לא מקבלת יותר, למה כולם מקבלים את אותו הדבר שהם קיבלו לפני שנה, ואני לא מסוגל להבין הסבר. לא מסוגל לקבל הסבר.

אני, לדוגמא, יודע כן שקיימות עמותות דת מסוימות, אולי הן מתוקצבות על ידי המועצה הדתית, אני יכול לדעת לפחות? אני רוצה לדעת.

רו"ח בועז גזית: אני לא יודע מזה.

מר עידן למדן: אז אם אתה לא יודע מזה, זה חמור מאוד. אני חושב שהוועדה, ועדת התמיכות,

גב' שירה אבין: רגע, אבל מי החליט בכלל שהמועצה הדתית נותנת?

מר עידן למדן: אני שואל, אני רוצה לדעת, אני שואל. ועדת התמיכות,

מר אבי גרובר: יש להם דו"חות כספיים וזה מופיע בדו"חות הכספיים.

(מדברים ביחד)

גב' פרח מלך: עידן, התמיכות מחולקות לתתי סעיפים.

מר עידן למדן: נכון.

- גב' פרח מלך:** בוא תבין, זה תתי סעיפים.
- מר עידן למדן:** נכון.
- גב' פרח מלך:** תחת תת הסעיף הזה, כמה עמותות שמגיעות, ככה מחלקים לפי התבחינים. אנחנו לא מחליטים,
- מר עידן למדן:** אבל את לא חייבת,
- גב' פרח מלך:** ככה זה בתקציב, לא אני. הוועדה יושבת, לוקחת את הנתונים שלכם, מלבישה את הקריטריונים שאתם, בעצם, אישרתם ומחלקת את הכספים. עושה את זה רואה חשבון, זה אפילו לא אנחנו.
- מר עידן למדן:** אני צריך, בסופו של דבר, סליחה, אתם, כמי שמחלקים עכשיו את הכסף שלנו, אתם צריכים להחליט עכשיו, אולי השנה אילן צריכים לקבל יותר מניצן. אולי,
- מר גיא קלנר:** אבל את זה רצו למנוע.
- מר עידן למדן:** יש פה סדרי עדיפויות,
- מר גיא קלנר:** את החלוקה השרירותית הזאת .
- מר עידן למדן:** את אמורה לעשות את זה,
- גב' פרח מלך:** אני לא אמורה לעשות משהו בניגוד לתבחינים.
- מר גיא קלנר:** עידן, אני לא מבין אותך, אתה אומר ללכת בניגוד לתבחינים? אני מנסה להבין מה אתה אומר. בא לי לתת לאילן יותר?
- מר עידן למדן:** מפליא אותי שיש לך תבחין, יחולק לפי שיקול דעת מיוחד של הוועדה, אני רוצה שיהיה כתוב לי איפה ומתי ולמה החליטו, לפי

שיקול דעת מיוחד של הוועדה, לתת x ל- y ולא x ל- z . זה אנחנו צריכים לדעת. כי בכל מקום יש לך סעיף שיקול דעת של הוועדה.

רו"ח בועז גזית: אתם החלטתם שצריך את התבחינים.

מר גיא קלנר: השתמשת בשיקול המיוחד? הוועדה השתמשה? לדעתי לא. לדעתי, המקום היחיד שבו השתמשו בשיקול המיוחד, היה בכדורגל בשנים שעברו והשנה לא נתנו את זה. אם אתה מסתכל על המספרים, נכון? אני צודק? רגע, מהומה רבה על לא דבר. למעט סעיף שיקול הדעת, אין פה שום סעיף שיכול להסית מדיון שהוא על פי מתודה מובנית. האם הסעיף הזה הופעל, כן או לא? וזה יכול לגמור את כל הצרה,

גב' שירה אבין: לא הופעל שיקול דעת,

מר גיא קלנר: אז יפה.

מר עידן למדן: בטח שהופעל.

גב' שירה אבין: היא אומרת שאין, היא יושבת ראש הוועדה פרח.

גב' פרח מלך: אפילו אקים, אנחנו נתנו לה פחות תמיכה משנה שעברה והייתה להם בעיה, כי לא הייתה לנו אופציה, אפשרות אחרת, התבחינים אמרו לנו לחלק בצורה אחרת.

גב' שירה אבין: הם לא סוברנים לקבל החלטה מי יקבל יותר ומי יקבל פחות. אנחנו צריכים לקבל החלטה כזאת.

גב' נורית אבנר: אני רוצה, בבקשה, פרח, עמותת ביתנו ועמותת אלה, הן שתי עמותות שפועלנו פה בעיר למען אזרחי גיל הזהב,

גב' שירה אבין: כולנו יודעים.

גב' נורית אבנר: ככה אנחנו מגדירים אותם. אני הייתי רוצה, למשל, לדעת, לפי מה החליטו שעמותת ביתנו תקבל 241,200 ולעומת זאת עמותת אלה תקבל 709 אלף? בתמיכות. כאילו, למה עמותת אל"ה מקבלת יותר מביתנו,

גב' שירה אבין: כי לעמותת אל"ה יש שלושה מרכזים, שאחד מהם זה גם חולי אלצהיימר והשני זה בית יום לקשיש. ובבית מלינוב יש רק מקום אחד שעושים את הפעילות, מה לעשות?

גב' נורית אבנר: לפי זה מחליטים אם לתת לעמותה אחת...? בסופו של דבר, שתי העמותות האלה, בחלקן, מטפלות באותה אוכלוסייה.

גב' שירה אבין: אבל לא, הן לא מטפלות באותה אוכלוסייה, זה לא נכון.

מר גיא קלנר: אבל זו לא רק אותה אוכלוסייה, נורית, את צריכה לבחון את מיני הצירים. אם יש פה כמה פעילויות, אם יש פה פעילות שדורשת יותר משאבים, אם יש פה, זה לא רק - אותה אוכלוסייה.

גב' נורית אבנר: אני אומרת לפעם הבאה, עכשיו זה טו לייט,

מר גיא קלנר: אבל זה תמיד בא לפה טו לייט.

גב' נורית אבנר: בסדר, אני הייתי רוצה לפחות עכשיו, כשאני נדרשת להצביע לדבר הזה, אני הייתי רוצה א' - לבקש, בפעם הבאה שתהיה לנו גם אפשרות לראות מה כל אחת מהעמותות האלה עושה. דבר שני, להשוות את זה לסכום שהיא קיבלה בשנה הראשונה. אני למשל רוצה לדעת, מה זה עמותת אמדא,

גב' שירה אבין: אין מה עכשיו לדבר עוד שעה על זה. אתם כל פעם, כל שנה, פתאום עכשיו כאילו נעורנו משנתנו ופתאום...

מר רפאל בראל: בשנה שעברה, תוציאו את המסמכים משנה שעברה ותשוו. היה אצלכם את זה שנה שעברה, היה כל נתון אחר.

גב' שירה אבין: אבל העמותה ממשיכה לעשות בדיוק את אותה פעילות, היא לא שינתה את הפעילות שלה.

גב' נורית אבנר: אמרתי שאני מכירה אותה,

מר רפאל בראל: אבל את יכולה לא להכיר, ריבוננו של עולם, יש ועדה שאנחנו מינינו והם מחליטים את הדברים.

גב' שירה אבין: אבל בשביל זה יש מחליטים.

גב' נורית אבנר: אני נותנת פה הערה בונה, למה להתנפל? כולה אני מבקשת, נותנת פה הערה בונה, א' - לתת,

???: להבא, להבא.

גב' נורית אבנר: זה מה שאמרתי, הערה בונה להבא,

מר רפאל בראל: אז אני מציע,

גב' נורית אבנר: אני לא מבינה למה צריך להצביע על כסף שכבר חולק. הכסף כבר חולק, איריס, את הולכת עכשיו להצביע על משהו שבדיעבד,

מר רפאל בראל: אבל ככה גם המאזן של התקציב, כל דבר מאשרים אותו בדיעבד. את מקימה ועדה, הוועדה הזו יושבת ושוקלת ובודקת ועושה עבודת קודש. ואת באה ברגע האחרון ואומרת - יודעים מה? כל מה שעשתה הוועדה לא טוב, תנו לי,

גב' נורית אבנר: אל תכניס לי מילים לפה, זה לא מה שאני אמרתי.

זה ממש, אל תכניס לי מילים לפה. זה ממש לא מה שאמרתי.

מר רפאל בראל: אבל ככה אתם עושים את הדברים, אני לא מדבר

עלייך, אני מדבר על כל נבחרי הציבור פה.

גב' נורית אבנר: רפי, סליחה, זה לא מה שאני אמרתי. אני באתי עם

הצעה, עם הערה בונה, על דברים שכבר עלו בעבר,

מר רפאל בראל: להבא זה בסדר.

גב' נורית אבנר: על דברים שכבר היו בעבר, שהיינו. אנחנו דיברנו

על זה, מתי קיבלנו את הדבר הזה?

מר רפאל בראל: לפני ארבעה ימים על ידי שליח.

גב' שירה אבין: אבל עברנו על זה בתקציב, חברים.

מר גיא קלנר: שירה, אני יכול להציע הצעה?

גב' שירה אבין: כן.

מר גיא קלנר: אבי, כרגע, קודם כל ההערה שלך לדעתי, היא

קונסטרוקטיבית לפעם הבאה, על הכיפאק. להצבעה הזאת, להערכתך, בהינתן

הנתונים הקיימים, בהינתן זה שאנחנו לא דנים כרגע בתבחינים, אלא בחלוקת

תקציב על פיהם, בואו כרגע נצביע. מי שליבו לא שלם עם העניין, שלא.

מר רפאל בראל: שיתנגד.

מר יעקב קורצקי: אני רוצה כן להגיד מילה אחת.

גב' שירה אבין: עידן ואנחנו מעלים להצבעה.

מר יעקב קורצקי: רגע, גם אני.

גב' שירה אבין: כן.

מר עידן למדן: אחד - בנתונים שאנחנו מקבלים, כתוב עדיין התבחין של יחס עלות - שכר. בפרוטוקול ועדת תמיכות כתוב שאנחנו החלטנו, ייתכן שהחלטנו, אינני זוכר, אבל כתוב שבאוגוסט אנחנו החלטנו על ביטול תבחין השכר. ככה שמבחינתי, יש פה כבר איזשהו משהו שלא מתאים לי בין הדף שקיבלתי מרואה החשבון, לבין הפרוטוקול.

אבל, יש פה עניין מהותי, גם אם נתנו כסף לתמיכות, לא בהכרח הוא חייב להיות כולו מחולק. בהחלט הוא יכול גם לחזור לקופתנו לצרכים אחרים, גם זה יכול לקרות. אם יש סעיף,

???: צריך, רגע, רגע,

גב' שירה אבין: שנייה, תן לו לסיים.

מר עידן למדן: אני לא הפרעתי לאף אחד, ישבתי, שתקתי, הצבעתי.

מר יעקב קורצקי: נופת צופים.

מר עידן למדן: היום לא הפרעתי, מה לעשות? גם פעמים אחרות, יעקב.

גב' שירה אבין: טוב, בואו נמשיך לגעת בעניין, כן?

מר עידן למדן: במהות, אנחנו לוקחים את העמותות לצרכים מסוימים שאנחנו רוצים לדעת שקיבלנו את התוצאות האלה. אני מבחינתי,

והבעתי את זה גם בישיבות קודמות, ולכן, בסופו של דבר, קמה הבעיה בניסיון לשנות את זה... תודה אבי ותודה נורית.

גב' נורית אבנר: סליחה, סליחה אני מתנצלת.

מר עידן למדן: ולכן, קמה הוועדה לבחינת התבחינים, כדי באמת לבדוק. וכן, הייתה פה איזושהי סוג של מורת רוח בזה שראו שנה אחרי שנה אותו קופי פייסט, אותן עמותות, אותם דברים, כמעט אותם סכומים. אין פה תמונה מלאה כרגע ולא בוצעה פה העבודה שהיה ראוי שתבצע כרגע, כדי באמת אחת ולתמיד להסדיר את הדברים

עו"ד מיכה בלוס: אני לא מסכים איתך,

מר עידן למדן: אני מבחינתי לא,

עו"ד מיכה בלוס: ממש לא מסכים איתך.

מר עידן למדן: לא כל מי שמגיש,

עו"ד מיכה בלוס: עשו פה עבודה, אנשי מקצוע, אתה עושה טעות חמורה עידן. אתם עושים טעות חמורה.

(מדברים ביחד)

מר עידן למדן: מבחינתי, לא כל מי שמגיש,

עו"ד מיכה בלוס: לא לתת תקציב לעמותות, אני מוכן לא לעשות את העבודה הזאת. אני סתם עובד קשה, כל הצוות עובד קשה בשביל לחלק את הכסף הזה בצורה שוויונית, לפי הקריטריונים שאתם קבעתם. אתה יודע מה? הכי טוב שהמועצה הזאת לא תאשר תקציב לאף עמותה, שום תמיכה, אני אשמח כי זה יחסוך לי המון עבודה.

מר גיא קלנר: אתה מבטא אי אמון בוועדה, אתה מבטא אי אמון ביועץ המשפטי. זה מה שאתה עושה הלכה למעשה, אתה מבטא אי אמון.

רו"ח בועז גזית: כשהיה... שני שליש מהוועדות,

מר עידן למדן: תשנה את זה בבדיקת תנאי הסף. בסופו של דבר, לא כל מי שמגיש בהכרח מקבל.

עו"ד מיכה בלוס: אם הוא עומד בתנאי הסף, יקבל.

מר עידן למדן: יש את שיקול הדעת,

עו"ד מיכה בלוס: אין שיקול דעת.

מר עידן למדן: וצריך לנמק אותו ולצערי זה לא מספיק בוצע פה.

עו"ד מיכה בלוס: אז זה לא נכון.

גב' שירה אבין: טוב,

מר אבי גרובר: אני רוצה להגיד משפט אחד.

גב' שירה אבין: משפט אחד ואנחנו מצביעים.

מר אבי גרובר: משפט אחד. אני לא נכנס לכל התמיכות, אני רוצה להגיד באיזשהו מקום מילה טובה. כי אני, בשנה שעברה, תקפתי נורא חזק את הנושא של השימוש בתמיכה המיוחדת שנעשה לטובת הכדורגל. השנה, סוף סוף, אני באיזשהו מקום שם, כנראה לא השתמשו בסעיף המיוחד הזה ובלוליינות שהייתה בשנה שעברה, כדי להצדיק את מה שעשו. זה באמת יוצא, אני לא יודע אם זה- זה, אני לא רואה את כל הנוסחא, אבל הצד של הגברים והנשים קיבלו כמעט את אותו דבר,

- גב' נורית אבנר:** הפרש של 1000.
- מר אבי גרובר:** הפרש של 1000 כמו שאמרתי לך. אז אני מברך על זה שלא הלולינות ה...
גב' שירה אבין: רק בגלל הספורט אתה מברך?
מר אבי גרובר: לא, בסעיף הזה אני אומר,
גב' שירה אבין: בסך הכול.
מר אבי גרובר: לא, אני לא נכנס, עוד פעם.
גב' שירה אבין: בסדר.
מר אבי גרובר: מה שאמרתי גם קודם, אני לא נכנס כי אני לא חושב שזה נכון שהפוליטיקאים יחליטו להחליט אם הם מחלקים לפי השם של ההוא או לא לפי השם של הזה.
גב' שירה אבין: אני מסכימה איתך.
מר אבי גרובר: קבענו קריטריונים וזה צריך לעבוד אוטומאטית ואסור לנו להתערב בזה. זה עלול להוביל למקומות מאוד בעייתיים אם אנחנו נתחיל שמה להתבחש במי העמותה הזאת ומי העמותה הזאת ואת זה ניסו לנתק וזה החוק. קבוע חוק שצריך לנתק בינינו.
אז זה שהפסיקו להשתמש באותו סעיף, כדי לייצר איכשהו לכדורגל, הוספה בארבעים אחוז מהתקציב, אני מברך על זה.
גב' שירה אבין: אני רק רוצה להגיד, לפני שאנחנו מצביעים, שאני חושבת שזו החלטה שהייתה, לא אנחנו החלטנו אותה, מאוד חכמה ונכונה,

שאנשי מקצוע מתעסקים עם זה והם, באמת, השנה עשו עבודה מאוד אינטנסיבית בתוך הנושא ו,

גב' נורית אבנר: זו השנה הראשונה או השנייה?

גב' שירה אבין: שנים זה מתנהל ככה,

גב' נורית אבנר: לא, שזה הפך להיות, שזה חברי המועצה.

גב' פרח מלך: שנים.

גב' שירה אבין: שנים זה סטטוטורי. זה שנים. תודה גם לבועז על כל השעות שהוא מקדיש ויושב איתנו עם כל הפיפסים, עם הוועדה, אז תודה גם לך ואני רוצה להעלות את זה להצבעה. אנחנו מעלים להצבעה את התבחינים לחלוקת תמיכות לשנת 2015, מי בעד? מי נגד? אוקיי, אין יותר זה, כי כולם...

<p><u>החלטה מספר 150:</u> הוחלט לאשר ברוב קולות (2-נגד) את התבחינים לחלוקת תמיכות לשנת 2015.</p>

מר אהרון אלמוג אסולין: אני רק חייב,

גב' שירה אבין: אנחנו ניגשים,

מר אהרון אלמוג אסולין: אני חייב הערה לעידן ולאיריס. תראו, כל אחד רשאי להצביע כראות עיניו, אבל יש פה איזשהו משהו שהוא לטעמי לא נכון בתפיסת עולם. אם יש ועדה, ויכול להיות שבלוחות הזמנים יש לנו בהחלט מה

להשתפר ולעשות קצת יותר שיעורי בית ולא להגיע לדיונים ולשאול מי זאת אחת ומי זאת האחרת.

אבל אני חושב שבשיטה של הפרדת הרשות, שיש ועדה, נקרא לה מקצוענים, ועדה של פקידים בכירים שאנחנו נתנו לה תבחינים וזה לא משנה אם זו המועצה הזו או מועצה אחרת והם, על פי התבחינים האלה חילקו, עצם ההצבעה מצביעה סוג של אי אמון בפעולות של הוועדה הזאת.

מר עידן למדן: ממש לא.

מר אהרון אלמוג אסולין: אתה יכול לבקר את זה, עידן, סליחה, זו דעתי. אפשר לבקר את זה, אפשר להתווכח עם זה. לבוא ולהגיד, אנחנו לא מקבלים את זה, או לחליפין להתחיל לחלק את ההצבעה לעמותה כזאת או אחרת, זה כבר לא עניין של דיסקרימינציה, ואני חושב שאתם חייבים לשאול את עצמכם אם ההצבעה שלכם אכן מסתדרת עם תפיסת העולם הזאת, של יש ועדת מומחים שיש לה את הכלים שנתנו לה והיא עושה את העבודה שלה ואנחנו עכשיו בועטים את העבודה שלה.

אני חושב שיש בזה טעם לפגם אבל זו רק דעתי, ואתם יודעים כמה אני אוהב אתכם וכמה אני מדבר איתכם, במקרה הזה, לטעמי, אתם שוגים.

ד"ר איריס קלקא: אני, יש לי כאן איזו אנטנה כזאת, שאני חושבת שיום אחד עוד חצי שנה, שנה, שלוש, יבואו אליי ויגידו לי, את יודעת על מה את הצבעת? את יודעת מה עושות הזה? אז אני אגיד לא. יאמרו - הייתה לך אפשרות לדעת?

אני יום יום ביום חמישי הייתי במועצה, חשבת שאולי אני אוכל, כי דיברנו ביום רביעי, אז הייתה איזו ישיבה של תקציב, לא יכולתי לבוא. היום ראיתי

את אפרת, בשעה 12, כדי לראות את ההצעות בעצמי. עכשיו, זה שנה אחרי שנה,

מר אהרון אלמוג אסולין: לזה התכוונתי שיש מקום לעשות שיפור,

ד"ר איריס קלקא: אני לא הפרעתי לך.

מר אהרון אלמוג אסולין: לא, לא, אבל אני מגיב לך.

ד"ר איריס קלקא: אתה צודק,

מר אהרון אלמוג אסולין: הדו"ח הזה נכתב בארבעה לאוגוסט, אני חושב שהדו"ח הזה צריך להיות מופץ לחברי המועצה בארבעה לאוגוסט, ועד שנצביע עליו אפשר לעבוד.

מר עידן למדן: ויש אופציה לוועדת משנה,

גב' שירה אבין: עידן, אנחנו לא עכשיו נדבר על זה.

ד"ר איריס קלקא: אני חושבת,

גב' שירה אבין: כן?

ד"ר איריס קלקא: שהחומר הזה, צריך להיות זמין לנו. צריך לתת לנו זמן לעיין בו כדי שאני אדע על מה אני מצביעה. כרגע, כיוון שאני לא יודעת על מה אני מצביעה ואני צריכה לבחור בין כן ולא, אז לא.

גב' שירה אבין: טוב, הצבענו, סיימנו את ההצבעה, זה לא נגמר.

מר עידן למדן: שנייה, רק שנייה, אהרון, לא הייתה פה שום הבעת אי אמון במי מהדרג הפקידותי.

גב' שירה אבין: טוב.

מר עידן למדן: למען הסר ספק, אם במה שהציעו, הדברים...

גב' שירה אבין: אסף, כן.

מר אסף לוינסקי: ... מי שלא מכיר אותי, קוראים לי אסף לוינסקי,

אני ראש המועצה של תנועות הנוער ברמת השרון. אני מקשיב לכל הדיבורים, ממש, אני לא אגיד מוקסם אבל,

!!!: נפעם.

מר אסף לוינסקי: כן, נפעם.

(דיבורים מחוץ למיקרופון)

מר אסף לוינסקי: קודם כל, אני מאוד שמח שמועצת העיר הקודמת

שהייתה לנו, לפחות לי האחרונה, הייתה בבית ספר תיכון, שממש זה היה כאילו סוג של שינוי כזה, הרגיש לי לטובה, אפילו התחלתי בצורה כזאת ונראה לי גם לכם יהיה ככה עוד פעם בצורה כזאת, זה יהיה משמח.

דבר שני שרציתי לדבר עליו, זו הפעילות שאנחנו עכשיו מקדמים לגבי כרטיס תושב צעיר. מי שלא יודע, כרטיס תושב צעיר זה כרטיס שנותן הטבות לבני הנוער בבתי עסק ברמת השרון.

באמת עשינו בו השקעה רבה, אנחנו העברנו את הטפסים לחטיבות ביניים ותיכונים. ובאמת, יצרנו פעילות מאוד גדולה בקרב הנוער לגבי העניין הזה. באמת השקענו בזה הרבה עבודה, אני שמח שהעירייה אישרה את הדבר הזה לפני. קיבלתי את הגיוב הזה, לפני שעמית החליף אותי, האמת, באמת זה היה הדבר שהיה לי ממש כיף לעבוד עליו. דבר נוסף, עכשיו צריך שיתחילו כבר הבחירות למועצה בבתי הספר ברמת השרון. עברתי בכל המועצות כרגע, אני,

כאילו, בעיקרון אנחנו עכשיו מגייסים למועצה עוד נציגים. זה כאילו דבר שמאוד חשוב לנו וזהו,

גב' נורית אבנר: אתה מדבר על מועצת התלמידים של הנוער.

מר אסף לוינסקי: אני עברתי במועצה הבית ספרית,

גב' נורית אבנר: בית ספרית. באיזה תיכון אתה?

מר אסף לוינסקי: אני תיכון רוטברג.

גב' נורית אבנר: אתה מרוטברג, ב- י"ב?

מר אסף לוינסקי: כן.

גב' נורית אבנר: אז לגבי הכרטיס שאתה מדבר עליו, הוא כבר עובד הכרטיס?

מר אסף לוינסקי: ללא, יש לנו,

גב' שירה אבין: אנחנו,

מר אסף לוינסקי: ... ביום רביעי ואנחנו באמת עבדנו עליו.

גב' נורית אבנר: אתה הולך לקבל, כאילו, בכרטיס התושב הצעיר הזה, מבעלי עסקים, הנחות וכל מיני דברים כאלה.

מר אסף לוינסקי: כל בן נוער שיחזיק את הכרטיס הזה ויראה אותו לבתי העסק, שאנחנו הצלחנו לשים את הדבר, הוא באמת יקבל את ההנחה הספציפית, כל זה בצורה...

גב' נורית אבנר: שיתפו איתכם הרבה בתי עסקים פעולה?

מר אסף לוינסקי: כן. אנחנו עבדנו איתם,

גב' שירה אבין: אנחנו נדאג, אסף גם, באמת לדבר את זה, את כל התהליכים שאתם עושים, כי אני חושבת שזה מאוד, מאוד חשוב.

(מדברים ביחד)

גב' שירה אבין: חברים, כן. אתם לא מנומסים. כן?

מר אסף לוינסקי: יש לי שתי הערות ספציפיות קצת, בעיקרון, באו אלי בתלונות מסוימות לגבי הקירווי, אין קירווי בחניות לאופניים בבתי ספר. כאילו, אני בבית ספר רוטברג, יש לנו אזור מאוד קטן. אני זוכר שדיברנו גם במועצת העיר הקודמת, שהיינו צריכים להרחיב את העניין של מקום חניה לאופניים.

גב' שירה אבין: זה הוכן.

מר אסף לוינסקי: כן, זה הוכן. אבל קירווי בחורף זה נורא,

גב' שירה אבין: אז הנה, עכשיו יש לנו עוד פרויקט. העלית דבר, אנחנו צריכים לראות איך אנחנו מבצעים אותו.

מר אסף לוינסקי: לאופניים, ברוב בתי הספר אין קירווי. ברוטברג יש אזור,

גב' שירה אבין: עכשיו, אחרי שבאמת סיימנו את השלב הראשון, אנחנו עכשיו לקראת תקציב 2016. אז קודם כל, בוא תעשה כבר עבודת הכנה, לא רק לגבי הנושא הזה, גם אם יש דברים נוספים שהייתם רוצים להעלות כחלק מהנושא של תקציב. אז אני אומרת, יש לך עוד עבודה.

מר אסף לוינסקי: דבר אחרון, לפי איך שהבנתי, בבית הספר, אנחנו דיברנו, אם את זוכרת במועצה הקודמת, לגבי השעות "אפס" שהיו בתקנון. בעיקרון, לפי מה שהבנו, אסור שתהיה שעת אפס, אבל מה שכן שמעתי בעלומים, באו אלינו בתלונות, שעושים להם שעות אפס קבוע.

חלק אמרו לי שהרפורמה החדשה שבנט הוציא, אני באמת לא יודע מה קורה עם העניין הזה, ובאמת חשוב לי, אפשר לראות... באמת, לא ידעתי לאיפה להוביל את זה. אני דיברתי על זה כבר עם המנחה שלנו,

גב' פרח מלך: אסף, אני יכולה רק לבקש, לישיבות שאתה רוצה להעלות רק נושאים, שתעביר לי אותם קודם לכן, על מנת שתהיינה לנו גם תשובות, בסדר?

מר אסף לוינסקי: סליחה.

גב' פרח מלך: לא, חס וחלילה, אני מקשיבה לך בקשב רב, אבל על מנת שתהיה לנו תשובה.

מר אסף לוינסקי: רק שנייה, אני אבדוק אם יש לי עוד משהו. פשוט יש לי מחר מיונים לצבא, אז אני...

גב' שירה אבין: בהצלחה.

מר אסף לוינסקי: צריך לקום יותר מוקדם.

גב' שירה אבין: בכיף. יש עוד משהו? באמת? אז בנושא הזה כבר, אחרי שאתה,

מר אסף לוינסקי: פשוט מאוד חשוב לי,

גב' שירה אבין: קודם כל, אני מאוד שמחה שאתה איתנו, ואני בטוחה שכולם חשים אותו דבר. זה כיף שיש לנו ייצוג של הנוער, אנחנו כבר עושים את זה פרק זמן לא מבוטל. ובאמת, תבדוק את הנושא הזה, נשב ביחד, נראה מה העלויות ונכניס את זה לתקציב 2016, כדי שנוכל גם לממש את הנושא הזה ואם יש דברים נוספים, תגלגלו בתוך המועצה. בתוך המועצה שלכם תשבו, תעשו סיעור מוחות ותביאו לנו פרויקטים.

קודם כל, אם אתה צריך ללכת, אתה בכיף מוזמן להישאר איתנו, אבל בכל מקרה שיהיה לך בהצלחה מחר.

3. אישור פרוטוקול ועדת שמות.

גב' שירה אבין: אנחנו עוברים לסעיף הבא, חברים, בואו נתקדם. רפי, אתה רוצה בבקשה להציג?

מר רפאל בראל: ועדת שמות התאספה ביום 25.8.2015 והחליטה לקרוא לחלק מגן שמוקם על ידי תקדים, על שם גברת שאלתיאל עבור שבנה תורם לתקדים 100 אלף ₪. אני חושב שזו הייתה מדיניות של העירייה.

אנחנו בזמנו, כתבנו תקנון, למעשה, תקנון לוועדה הזאת. אני חושב, אם אני לא טועה, זו הוועדה היחידה שיש לה תקנון. והחלטנו שאנחנו נקבל את ה-100 אלף ₪ לשם שלט על שם הגברת אסתר שאלתיאל, שהיא הייתה תושבת העיר 65 שנה. גם בעלה היה פעיל ציבורי וגם בנה, עד כמה שאני מבין, פעיל ציבורי. דרך אגב, הוא פעיל בבני ברית ובלי קשר אלי, הוא לא הגיע לכאן דרך בני ברית, הוא הגיע לכאן דרך תקדים.

גב' שירה אבין: כן, עידן?

- מר עידן למדן:** איפה זה ביחס לגן? ואיך זה מסתדר ביחס לגן?
- גב' שירה אבין:** בחלק ש,
- מר רפאל בראל:** סליחה, אני לא בודק את התשריטים, ולא בודק את התרשימים. כל האזור הזה שיקרא על שמה, שתמורתו בנה תורם 100 אלף ש"ח, יהיה שלט, הגן הזה על שם אסתר...
- גב' נורית אבנר:** אתה מדבר על הגן בבן גוריון.
- מר רפאל בראל:** כן. כל הסיפור, מה אנחנו נעשה מזה דיון? יש כמה תרומות, כל מי שנותן תרומה, אנחנו נותנים לו שלט.
- גב' שירה אבין:** יפה, שיתרמו כמה שיותר ויהיו לנו כמה שיותר דברים.
- מר רפאל בראל:** זה חוסך לנו כסף.
- גב' שירה אבין:** נכון. טוב,
- מר רפאל בראל:** הגן הזה הוא נגיש, בשבילך מר גרובר.
- מר אבי גרובר:** כן, הבנתי. זה היה קשה קצת להבין מהזה, אבל בסוף הבנתי שזה בשבילי.
- מר עידן למדן:** אולי תהיה הצללה סוף, סוף,
- מר רפאל בראל:** עזוב הצללה.
- גב' שירה אבין:** גם הצללה וגם נגישות.
- מר אבי גרובר:** רפי, שאלה בכל זאת, לא הצלחתי להבין איך עושים הנצחה לחלק,

- מר רפאל בראל:** אזור משחקים, למה לא?
- מר אבי גרובר:** לא הבנתי איך זה לחלק. אם בכניסה,
- מר רפאל בראל:** אתם,
- מר אבי גרובר:** אם בכניסה יש שלט, אז הגינה היא השם,
- מר רפאל בראל:** סליחה, אני אתן לך דוגמא, יש מוסדות, בבתי חולים נניח, כל חדר יש לו שם.
- מר אבי גרובר:** אבל בכניסה לגינה, אבל כשאתה עושה בגינה, בכניסה לגינה שלט, אז כל הגינה היא תחת הרושם הזה.
- מר רפאל בראל:** אז יהיו כמה שלטים, עולה כסף לבנות גינה.
- מר אבי גרובר:** עוד פעם, אני אגיד לך באיזשהו מקום, המטרה של נוהל ההנצחה, היא לנסות לייצר איזושהי מוטיבציה לאנשים לתרום כסף ולעזור לנו לפתח את העיר, לעשות דברים.
- מר רפאל בראל:** סליחה, קראת את הפרוטוקול?
- מר אבי גרובר:** קראתי. 100 אלף ש"ח, לדעתי, בשביל גינה, זו טיפה בים.
- מר רפאל בראל:** סליחה, גרובר, אתה יכול להגיד כל מה שאתה רוצה,
- גב' פרח מלך:** זה חלק מהגינה.
- מר אבי גרובר:** אז אני שואל איך אתה יכול לשים חלק מהגינה בדבר כזה. אם אתה שם את זה בכניסה, כל הגינה היא על השם הזה.

- מר עידן למדן:** הוא אומר לך שזה עומד לפי התבחינים, נו?
- גב' פרח מלך:** גינת בן גוריון היא מחולקת לשניים, אוקיי? החלק הראשוני שהייתה שם השקעה אדירה, בטוח ש-100 אלף ₪ לא היינו מנציחים את הגן. אוקיי?
- מר אבי גרובר:** נו?
- גב' פרח מלך:** בחלק השני, ההשקעה הייתה 400 אלף ₪.
- מר אבי גרובר:** נו? מאה אלף זה עדיין,
- גב' פרח מלך:** אז התקבלה החלטה שמאה אלף ₪, הם סבורים שזה מספיק ואישרו את זה. אתם יכולים לאשר, יכולים שלא.
- מר רפאל בראל:** לנו יש תקנות ותקדים, יש לנו מחויבות, מפני שתקדים חתמה הסכם עם מר שאלתיאל. מר שאלתיאל התחייב בפניהם לתרום להם 100 אלף ₪.
- הם באו אלינו עם הדבר הזה, מן המוכן. מאחר והוא עומד בקריטריונים, בסעיפים של התקנון, ואני ציינתי אותם בפרוטוקול, אנחנו חייבים לאשר, נקודה.
- מר אבי גרובר:** אני הבנתי, פשוט אני שאלתי קודם, כי אני עוד פעם אומר, זה הפריע לי שדיברנו בהקשר של האולם ביד לבנים. שגם שם, סכום התרומה לעומת ההשקעה, הפריע לי היחסיות,
- מר רפאל בראל:** לכן, סליחה,
- מר אבי גרובר:** רפי, שנייה, שנייה,

מר רפאל בראל: סליחה, לא, אני רוצה לתקן אותך. לכן אני ישבתי וכתבתי תקנון ובתקנון הזה הגבלנו את כל הדברים.

מר אבי גרובר: רפי, שנייה. ועוד פעם, אפשר, יכולה להיות מחלוקת בינינו איפה בדיוק עובר הרף, אבל אני קצת ניסיתי לברר בהקשר הספציפי הזה, כי אני חושב ש-25, גם אם אנחנו הולכים לפי 100 מתוך 400, אני חושב שזה עדיין מעט. אני מנציח גינה, אני חושב שהייתי מנציח לפחות חצי, לפחות. וכשאני מנציח, זה לא רק המתקנים, אלא זה גם כל המשמעות של כל הזה. כל הפיתוח הסביבתי, כל מה שאני מכניס בסך הכול, את כל ההשקעה הכוללת.

אני מבין שהאדון הספציפי הזה, תרם לנו במקומות אחרים ברמת השרון,

מר רפאל בראל: כן.

מר אבי גרובר: זוהי אינה תרומתו הראשונה.

גב' שירה אבין: נכון.

מר אבי גרובר: ובשום מקום אחר לא הונצחה המשפחה.

גב' פרח מלך: בנווה גן שזה הבית של המשפחה שלהם,

מר רפאל בראל: יש בנווה גן, אבל בנה את כל הגינה. הוא בנה את כל הגינה.

מר אבי גרובר: יש שלט?

גב' שירה אבין: העירייה בכלל לא נתנה שום שלט, נכון.

מר אבי גרובר: אז אני עוד פעם. אוקיי, אז ביחד, אם שמו הכול...
אני עוד פעם, אם הוא תרם שם את הכול ופה רבע, אז אני הפעם, כי עוד פעם,

באיזשהו מקום אנחנו מקבלים פה החלטות ואחרי זה, זה איזשהו סוג של מסר שמועבר. אי אפשר, אחרי זה, לבוא ובמקרה אחד כן ובמקרה אחד לא. אני חושב שאנחנו צריכים להיות, באיזשהו מקום, עקביים. ואנחנו כן רוצים, עוד פעם, לעודד את זה כמנוף של האנשים לתת כספים משמעותיים כדי שבאמת, נוכל לעשות עם זה דברים.

אגב, אחת הדרכים הכי טובות לעשות, כמו שאמרתי, את ההנגשה של להכניס המון מתקנים בהמון גינות, זה באמת, באיזשהו מקום לפתוח את זה, להגיד לאנשים הנה, זו ההזדמנות שלכם להנציח ולעשות. זה המנגנון. ואם אנחנו לא רוצים לעשות גרושים, אלא רוצים לעשות באמת כמויות משמעותיות, ואין מה לעשות, 100 אלף זה נשמע הרבה כסף, אבל כשאנחנו עושים גינות גדולות וזה, זו טיפה בים.

אבל פה, במקרה, אני מבין שהאדון הזה הוא בן אדם שתורם בצורה משמעותית, תרם גם קודם והיה לו, הוא תושב העיר המון שנים אני מבין גם, המשפחה שלו בנווה גן. אז אני אומר, מדובר פה, באמת, אז לכן, אני הפעם אני אצביע גם בעד, למרות שעוד פעם, בפעמים הבאות,

מר רפאל בראל: סליחה, בנווה גן, האיש הזה, רק לסבר לך את האוזניים, הגינה עליה יושב הגן, הייתה שלו. הקרקע הייתה שלו.

גב' פרח מלך: הקרקע הייתה של ההורים שלו.

מר אבי גרובר: רפי, זה יכול לבוא, אתה יודע, כשתשימו את השלט, אז באיזשהו מקום קצת להרחיב טיפה, שאנשים יראו את ההקשר הכולל ולא רק איזשהו,

גב' פרח מלך: רק עוד איזשהו משפט קטן, אחרון.

גב' שירה אבין: כן?

גב' פרח מלך: לגבי ה- 100 אלף שם ביחס להשקעה. הבקשה שלו הייתה, אגב, לפני הרבה מאוד זמן והיא לא נידונה בוועדת שמות, לא בקדנציה הזו. עוד לפני שנקבעו הקריטריונים, אתה מבין? אז גם כאן הייתה חשיבה כן לאשר לו, בגלל שהבקשה הייתה לפני הרבה מאוד זמן.

מר עידן למדן: אנחנו,

גב' נורית אבנר: סליחה עידן, אני ביקשתי רשות דיבור. רפי, אי - כל בן אדם שתורם, אני חושבת שאנחנו כחברי מועצה, איך אומרים? צריך להודות לו. זה יפה וצריך לעודד אנשים לתרום והכול. השאלה שאני רוצה לשאול אותך, האם, ברגע שאנחנו אומרים - הנצחה, זה אומר שמהיום והלאה הקטע הזה יקרא על שם אותה גברת?

מר רפאל בראל: יש שלט,

גב' נורית אבנר: הגן הזה יקרא?

גב' שירה אבין: יש שלט.

גב' נורית אבנר: כשאנחנו נדבר על הגן, אנחנו נגיד - הגן על שם, כמו שיש את הגן ברחוב הראשונים? או שפשוט אנחנו מדברים,

מר רפאל בראל: משחקה על שם אסתר שאלתיאל.

גב' נורית אבנר: יפה, אוקיי.

מר רפאל בראל: כמו שאת כותבת רחוב הסייפן, או רחוב ביאליק, או שדרות ביאליק. שם תהיה משחקה על שם... כל עוד הגן הזה יהיה קיים, אז יהיה שלט. אם יום אחד הגן הזה יחדל מלהתקיים, אז בוודאי שהשלט גם לא יהיה.

מר עידן למדן: מה שחשוב, רפי, באמת אנחנו, גם אני וגם אתה היינו אלה שפעלו לכתובת ההנצחה, שהבאת אותה לפה, את נוהל ההנצחה ונוהל קריאת שמות. והלכנו, אבל באמת, בקו שבא לתת את היחסים ואת היחסיות. זה הכול, אז אני באמת אומר, אני מצטרף למה שאתה אומר. אתה אומר שזה עומד בקריטריונים, אז אני מקבל את זה. צריך להתאים שפה, באמת, באיזשהו מקרה, טיפה עדיין חריג שאנחנו מכניסים אותו בכל זאת ואנחנו צריכים להתאים, באמת, את ההנצחה בהתאם, זה הכול.

מר רפאל בראל: סליחה, הדבר הזה אני חייב לתקן אותך, מפני שזה לפרוטוקול. זה לא חריג, למה שהוא מקבל היום מותר, כל מי שתורם עד 100 אלף ש"ח, יכול לקבל אותו. מותר לו 100 אלף ש"ח.

מר עידן למדן: השאלה אם עומדים בשלטים או לא, מפה אנחנו מתחילים, מפה אנחנו נגמרים.

גב' שירה אבין: טוב, אני חושבת שמיצינו את הדיון בנושא. רק מעבר לזה שאנחנו עושים הצבעה, אז כשעושים פרוטוקול וכותבים למטה, אז לפחות לכתוב את השם נכון, כי יש שם טעות בשם המשפחה.

מר רפאל בראל: של מי?

גב' שירה אבין: שלך. זה פרוטוקול, אז זה פרוטוקול. אני מבקשת להצביע על ההחלטה של ועדת שמות, מי בעד? פה אחד.

החלטה מספר 151: הוחלט לאשר פה אחד את פרוטוקול ועדת השמות.

גב' שירה אבין: מאחר וחלק לא מבוטל מחברי המועצה הלך ואני רואה חשיבות מאוד גדולה, לכן אני חושבת שמאחר ובאמת, פעם אחת חשוב שכולם ישמעו בצורה רצינית, חבל לי שחלק מהאנשים לא פה, אבל מאחר והם בכל זאת לא פה, אני חושבת שאולי כדאי שאנחנו נעביר את זה לישיבת המועצה הבאה ואז, פשוט

מר אבי גרובר: עידן הלך, זו לא בעיה שלי.

גב' שירה אבין: שנייה רגע, שי, שנייה. תקשיבו, אני רוצה לומר משהו, שי מקבל הרבה מאוד פניות והרבה מאוד גם התנהלות לא ממש נעימה מגורמים כאלה ואחרים. עכשיו, אני כן חושבת שראוי ונכון שפעם אחת, מאחר ואף פעם לא היה כאן וטרינר שעשה ודיבר על עשייה והסביר, באמת, בצורה מאוד מפורטת מה צריך לעשות גם. אז אני חושבת שהרבה יותר מכובד, אם שי, פשוט בגלל כבודו ומפאת כבודו וכבודי אל שי, אני חושבת שיהיה יותר נכון שזה יהיה בישיבת מליאה שכולם יושבים יחד, ותוכל פעם אחת להגיד את הכול. אנחנו פשוט נפתח איתך בפעם הבאה. זה פשוט נראה לי יותר נכון. רויטל, יש את הנושא האחרון שהוא פרוצדוראלי, אבל רק תסבירי כדי שנוכל לאשר אותו.

6. אישור הצטרפות להסדר של הפקדת צ'קים ו/או מזומנים ו/או שוברי תשלום למוסדות שונים ללא בדיקתם וספירתם תחילה

גב' רויטל פטרמן: ...ייסגרו הקופות בסניף בנק לאומי, במסגרת תהליך ארצי בבנק לאומי ובכלל במערכת הבנקאית. מה שיהיה, בטווח הקצר תהיה כספת חכמה שבה יפקידו... עד אז הבנקאים, הטלרים שקיימים היום, יקבלו את התיקים, במילים שלי, אני כרגע הקראתי מהמכתב של הבנק,

במילים שלי - ברגע שלא יהיו יותר קופות בסניפים, מה שיקרה זה שהשליח של העירייה, ימסור תיק ממסרים. זה תהליך שמקובל בעסקים, הוא מוסר את זה בבנק, למחרת מקבל את אישורי ההפקדה. אנחנו צריכים רק לחתום על המסמכים, שהעירייה אישרה את התהליך הזה. זה תהליך מקובל, אני מכירה את זה יותר מעשרים שנה את התהליך הזה.

גב' שירה אבין: זו פרוצדורה, צריך להצביע וזהו. מי בעד? פה אחד, תודה רבה.

החלטה מספר 152: הוחלט לאשר פה אחד הצטרפות להסדר של הפקדת צ'קים ו/או מזומנים ו/או שוברי תשלום למוסדות שונים ללא בדיקתם וספירתם תחילה.

פרח מלך
מנכ"ל העירייה

קובץ החלטות

1. הצעה לסדר היום של חבר מועצת העיר אבי גרובר.

החלטה מספר 149: הוחלט לאשר פה אחד את הצעתו לסדר היום של חבר מועצת העיר אבי גרובר

2. תבחינים לחלוקת תמיכות לשנת 2015.

החלטה מספר 150: [הוחלט לאשר ברוב קולות (2- נגד) את התבחינים לחלוקת תמיכות לשנת 2015.

3. אישור פרוטוקול ועדת שמות.

החלטה מספר 151: הוחלט לאשר פה אחד את פרוטוקול ועדת השמות.

5. שונות - אישור הצטרפות להסדר של הפקדת צ'קים ו/או מזומנים ו/או שוברי תשלום למוסדות שונים ללא בדיקתם וספירתם תחילה

החלטה מספר 152: הוחלט לאשר פה אחד הצטרפות להסדר של הפקדת צ'קים ו/או מזומנים ו/או שוברי תשלום למוסדות שונים ללא בדיקתם וספירתם תחילה.